

500
DIPLOMA

F. MARRYAT

KOLME
KUTTERIA

KARISTON NUORISONKIRJOJA

KARISTON NUORISONKIRJOJA N:o 3

KOLME KUTTERIA

MERISEIKKAILUKERTOMUS

KIRJOITTANUT

KAPTEENI MARRYAT

ENGLANNINKIELESTÄ SUOMENTANUT

VÄINÖ JOKINEN

KUSTANTAJA
ARVI A. KARISTO, HÄMEENLINNA

KOITTE KÄSITTE

—

—

—

HÄMEENLINNA 1915
O.-Y. HÄMEENLINNAN UUSI KIRJAPAINO

Historiallisen romaanin ensimmäinen mestari Walter Scott kuvasi merielämääkin ensi kerran kaunokirjallisessa muodossa, v. 1822 ilmestyneessä «Merirosvossa». Se tapahtui tosin ohimennen, mutta oli kuitenkin sytyttävänä alotteena laajalle kirjallisuuden haaralle, joka muutamissa vuosissa pääsi suureen vauhtiin ja yleiseen suosioon kaikissa sivistysmaissa. «Merirosvosta» lausuttujen arvostelujen johdosta innostui monipuolinen ameriikkalainen kirjailija James Fenimore Cooper yrittämään, eikä hän sotalaivastossa palvelleena upseerina kykenisi käyttämään kokemuksiansa tällä alalla luonnonmukaisempaan kuvailuun kuin Scott, joka ei itse ollut purjehtinut merillä. Cooper julkaisi maailmankirjallisuuden ensimmäiset varsinaiset meriromaanit, ja samalle uralle lyöttäysi muutamaa vuotta myöhemmin englantilainenkin meriupseeri, *Frederick Marryat*, v. 1829. Sekä Cooper että Marryat valitsivat henkilönsä yksinomaan päällystöstä ja antoivat pääsijan seikkailuille; ameriikkalainen R. H. Dana jälleen kyhäsi v. 1840 ensimmäiset eletyt kokemukset merimiesten arkielämästä. Kumpainenkin merikirjallisuuden laji on sittemmin enimmäkseen pysynyt anglosaksilaisten kirjailijain hoidossa, leviten käännöksinä kaikkiin maihin.

Yksiin aikoihin toimineet Cooper ja Marryat ovat jääneet tasavertaiseen asemaan maailmankirjallisuudessa; he ovat kumpainenkin yhtä suuresti suosittuja, käsittelemiensä aiheiden vuoksi eritoten nuorison keskuudessa. Heidän elämäntyössään oli paljon yhtäläisyyttä. He oli-

vat hartaita, mutta kiivasluontoisia ja kovin suorapuheisia aatteen miehiä, jotka olisivat malttavammalla esiintymisellä saaneet suurten lahjojensa mukaisen yhteiskunnallisen aseman, sensijaan että elämä tuotti heille kiu-soja ja pettymyksiä. Kaunokirjallisissakin teoksissaan he liian usein antausivat suoranaisiin väittelyihin yhteiskunnallisista epäkohdista ja muista yleisistä kysymyk-sistä, joita nykyinen käsityskanta yhä enemmän vierok-suu tällaisissa tuotteissa. Kumpainenkin myös kirjoitteli jokseenkin huolettomasti, välittämättä kertomustensa tai-teellisesta viimeistelystä. Mutta tästä merimies-luonteesta myös johtuu heidän teostensa vilkas vauhdikkuus ja uhkuva leikkisyys, joka on säilyttänyt ne elinvoimaisina, vaikkakin käännökset muille kielille on enimmäkseen ollut toimitettava mukaelmina, joista on karsittu teki-jäinsä liiallisen opettavaisuuden aiheuttamia syrjähyp-päyksiä, samalla kun rakenteen hataruutta on tasoiteltu.

Frederick Marryat oli syntynyt Lontoossa v. 1792 ja kääntyi kaunokirjailijaksi vasta 37-vuotiaana, ottaen eronsa sotalaivastosta, jonka virallisessa järjestelmässä hänen hieman oikullinen ja huimapäinen luonteensa ei oikein viihtynyt. Hän oli palvellut laivastossa 14-vuo-tiaasta merikadetista kapteeniksi asti, yhtämittaa kun-nostautuen uljaalla neuvokkuudella ja esittäen järkeviä uudistusehdotuksia ammatissaan. Jälkeenpäinkin hän esiin-tyi käytännöllisissä kysymyksissä — hänestä lähtöisin on m. m. kauppalaivojen merkkilippu-järjestelmä, joka on tullut käytäntöön koko maailmassa, — mutta hän arvos-teli oloja useinkin niin vapaasanaisesti, että vallassaoli-jat eivät tahtoneet hänelle antaa tunnustustansa silloin-kaan kun ottivat varteen hänen ehdotuksiansa. Hän oli parlamentin-ehdokkaana ja hävisi täpärästi vaalissa, vetäy-tyen loppuvuosiin maaseudun yksinäisyyteen kuten

ameriikkalainenkin ammattiveljensä. Cooperille ja Marryatille on sekin yhteistä, että he eivät nimenomaan nuorisoa varten kuvanneet ainoastaan meriseikkailuja, vaan myöskin vaarallisia vaiheita villeillä saloseuduilla. Viimeiset vuotensa Marryat kokonaan omisti aivan helpotajuisten ja opettavaisten kertomusten sommittelemiseen 7—15-vuotiaille, osoittaen niissä eheintä käsialaansa. Hän kuoli vuoden sairasteltuansa ja taloudellisten huolten murtamana v. 1848.

Marryat pääsi kirjailijana heti suuren yleisön suosikiksi, ja hänen tuotteliaisuutensa oli ehtymätön. Vilkasluontoisena ja avosilmäisenä seuramiehenä hän oli tutustunut mitä laajimpiin henkilöpiireihin ja käytti näitä peräti eläviin piirroksiin, jotka saavat hänen kertomustensa huomattavammat esiintyjät kuvastumaan todellisina ja mielenkiintoisina ihmisinä lukijalle. Merielämästä hän oli saavuttanut asiantuntemusta ja kokemusta, jonka avulla hän kykeni vakuuttavan varmasti esittämään aivan uudenlaisia tapausnäyttämöitä, loihtien niille raikasta luonnontunnetta. Hänen koko tuotantoansa kirkastaa rattoisa leikkisyys, joka hauskutuksen halussa kyllä pyrkii liikoihinkin. Pikku novelli «Kolme kutteria» ilmestyy lyhentämättömänä suomennoksena, ollen tekijänsä huolitelluimpia tuotteita. Sen sisältö perustuu niihin pariin vuoteen, jotka Marryat vietti tullialuksen päällikkönä; hän ahdisteli silloin jäntevästi salakuljettajia, mutta novellissaan hän ei suinkaan ihannoitse silloisia järjestysvallan edustajia, antaessaan mitä tasapuolisimman kuvauksen kolmestakin erilaisesta purjehtijapiiristä. Kertomuksen ansioita on moninaisen toiminnan valaiseva esittäminen suppeaksi juoneksi sommiteltuna. Tutustumme englantilaiseen huvipurjehdus-harrastukseen, rannikkoliikkeen valvomiseen ja salakuljetukseen sellaisina

kuin ne ilmeisesti ovat tosielämässä olleet, ja tähän ulapan laatumaalaukseen on sovitettu asiallisia tietoja suuren kauppaväylän maisemista. Päähenkilöt ovat eläviä kuvia, ja kertomuksella on aatteellinen pohja, opetuksen tulematta liiaksi tuntuviin,

I LUKU.

Ensimmäinen kutteri.

Lukija, oletko milloinkaan käynyt Plymouthissa? Jos olet, niin silmäsi on varmaan ihas-tuen viivähtänyt katselemaan Mount Edgumben kreivin kaunista maatilaa; ellet ole Plymouthissa ollut, niin sitä parempi, kuta pikemmin sinne menet.

Edgumbe-vuorella saat ihailla maailman uhkeinta metsää, jota sankkana kasvaa kukkulan huipuilta aina rantasomerikolle saakka. Ja tältä viehättävältä paikalta näet maailman ihanimpia näköaloja. Saat nähdä — tuskin tiedän mitä et näkisikin — saat nähdä Ram Headin vuoret ja Cawsand-lahdelman, aallonmurtajan ja Drake's Islandin — linnoitetun kalliosaaren — sekä Devil's Bridgen riutat allasi. Katseesi siirtyy Plymouthin kaupunkiin ja linnoituskehään sekä Hoen kukkulaan, jonka takana vuorovesi vinhasti huuhtelee Devil's Pointin niemekevarustusta. Näetpä myös uuden muonaviraston rakennukset, joitten ympäri uljaan amiraali James Gordonin oli tapana

kävellä töpsii puujalallaan päivät päästään ja ottaa hyppysellinen nuuskaa jokaiselta vastaan-tulijalta, kellä vain nuuskarasia oli; kaikki olivat yhtä ihastuneita sitä hänelle tarjoamaan kuin hän oli vastaanottamaan, — niin paljon mielihyvää voi pelkästä nuuskahyppyselisestä koitua.

Edelleen saat katsella Wise-vuoren kävelyteitä ja Mutton-lahdelmaa, Devonportin kaupungin komeata laivaveistämöä ja asetehtaita sekä Saltashin pikkukaupunkiin Cornwallin rajalle johtavaa tietä. Näet laivoja rakenteilla ja toisia taklaasistaan riisuttuina, laivoja korjattavina ja parhaillaan varusteltavina, laivanrunkoja ja van-kilainvoja ja vartioaluksia, purjehdusvalmiita merenkyntäjiä ja purjehtivia, sekä lisäksi lotjia, sotalaivojen veneitä, veistämöpursia, muonaveneitä ja rannikkoruuhia.

Lyhyeen sanoen Plymouthissa on varsin paljon nähtävää itse meren ohella; mutta tälläkertaa erityisesti soisin asettuvasi Mount Edgumben pattereille, suunnataksesi katseesi alas Barn Poolin lahdelta. Siellä näet ankkurinsa varassa kelluvan kutterin, jonka voit viiristä ja lipusta päättää huvipurreksi.

Englantilaisen aatelin ja vallassäädyn ajanvieteistä ei mikään ole niin miehekästä, niin virkistävää, niin isänmaallista ja kansallista kuin urheilupurjehdus. Se on ominaista Englannille,

ei vain Englannin saariaseman ja oivallisten sata-
mien vuoksi, vaan myöskin siksi, että se vaatii
erityistä tarmoa ja suurehkoja tulot, jollaisia har-
vemmin on muualla. Sitä ovat hallitsijamme
viisaasti suosineet ymmärtäen valtakunnan tur-
vallisuuden lisääntyvän, kun jokainen mies on
jossakin määrin merimies tai tekemisissä sen
ammatin kanssa. Tuollainen urheilu on maalle
mitä tärkeintä, se kun on paljon edistänyt lai-
vanrakennustaitoa ja merenkulkua, samalla tarjo-
ten työtä merimiehillemme ja laivanrakentajil-
lemme. Mutta jos sanoisin tässä kaiken, mitä
voisin haastaa huvipurjehduksen ylistykseksi, niin
en pääsisi kertomuksessani mihinkään. Juon
senvuoksi maljan amiraali loordi Yarborough'n
ja hänen johtamansa Pursiklubin onneksi, jat-
kaakseni esitystäni.

Lähemmin tarkastaessasi huomaat, että tämä
huvipursi on taklattu kutteriksi ja että se kel-
luu peräti soreasti tyynellä vedenpinnalla. Se
on parhaillaan nostamassa ankkuriaan; sen keu-
lapurje on päästetty levälleen, kaikki on val-
miina sen lähteä liikkeelle — muutamassa mi-
nuutissa se joutuu matkalle. Näet muutamia
naisia istumassa peräpartaalla, jonka laidalta riip-
puu ulkopuolelle viisi hirvenlapaa. Mutta mei-
dän onkin pistäydyttävä alukseen. Kannen huo-
maat tehdyksi kapeista lumivalkoisista mänty-

lankuista; tykit ovat kiilloitettua pronssia, piitinpölkyt ja kompassikopit mahonkia; pursi on aistikkaasti maalattu, ja kaikki koristeet ovat kullattuja. Mitään ei puutu; ja miten vapaa ja avara silti onkaan sen kansi!

Käykäämme nyt alas. Tässä on naisten kajuutta: voiko mikään olla miellyttävämpi ja sirompi asuinpaikaksi? Eikö se ole ylellinen? Ja etkö ihmettele, kuinka näin pieneen tilaan on saatu sievästi järjestetyksi niin monenlaista mukavuutta? Tässä on ruokasali ja herrojen oleskeluhuone. Mikä voi olla täydellisempää ja paremmin soviteltua? Ja pilkistähän heidän hytteihinsä ja makuupaikkoihinsa. Tässä on muonamestarin kajuutta ja tarjoiluhuone: mainittu toimihenkilö pusertaa parhaillaan sitruunamehua punssimaljaan, ja tuossa on samppanjaa jäissä; jäähdyttäjän vieressä huomaat lisäksi rivin pitkätulppaisia punaviini-pulloja, kaikki valmiina. Siirtykäämme nyt keulapuolelle: täällä on miesten makuusijat, vähemmän ahtaassa kuin sotalaivalla. Ei, ylellisyys alkaa perältä päin, ja sitä riittää vielä keulasoppeenkin. Tämä tässä on keittiö: eikö se ole ihmeteltävästi järjestetty? On siinä runsautta vähäisellä alalla! Ja kuinka ihana höyry nouseekaan kilpikonnanliemestä! Merellä joutuu joskus pahan sään viskelemäksi, mutta huvipurressa minä silloinkin mieluimmin

heilun! Näytettyäni sinulle nyt laivan paikat on minun esiteltävä sikäläiset henkilötkin.

Näet punakan, komean miehen, valkoisissa housuissa ja sinisessä nutussa, pitelevän kaukoputkea toisessa kädessään ja maistelevan totia lasistaan. Hän on aluksen omistaja ja Pursi-klubin jäsen, loordi B. Hän näyttää merimieheltä, ja siksi häntä voi sanoakin; olen silti nähnyt hänet juhlapuvussa Ylähuoneen avajaisissa. Hänen lähellään seisoo mr. Stewart, sotalaivaston luutnantti. Hän pitää toisella kädellään kiinni laivaköysistä; oltuaan nimittäin kaiken ikänsä käytännöllisessä uurastuksessa ei hän tiedä mitä tehdä käsillään silloin kun niissä ei ole mitään. Hän on loordi B:n suojatti ja toimii nyt laivassa purjemestarina.

Tuo kaunis ja sorearyhtinen mies, joka seisoo kompassikopin ääressä, on mr. Hautaine. Hän on palvellut kuusi vuotta kadettina sotalaivastossa, mutta se ala ei häntä miellyttänyt. Sitten hän meni naimisiin, ja paljoa lyhemmässä koeajassa hänelle selvisi, että sekään ei häntä miellyttänyt. Mutta hän on kovin ihastunut huvipursiin ja hauska seuramies, ja hän on tervetullut kaikkialla.

Tuo nuori mies, jolla on kirjaillut silkkiliivit ja valkoiset hansikkaat ja joka on kumartunut puhuttelemaan erästä naista, on mr. Vaughan.

Hän on ahkera vieras Almackin ja Crockfordin hienoissa klubeissa ja joka paikassa muuallakin. Kaikki ihmiset tuntevat hänet, ja hän jokaisen. Hänellä on jonkun verran velkoja, ja siitäkin syystä pistäytyy hän mielellään silloin tällöin huvipurjehdukselle.

Tuolla naishenkilön vieressä istuu muuan loordi B:n sukulainen; näet heti, mikä hän on miehiään. Hän matkii merimiestä; hän ei ole ajanut partaansa, koskapa merimiehellä ei ole aikaa leukansa siistiämiseen joka päivä; hän ei ole vaihtanut alusvaatteitaan, sillä merimiehellä ei niitä riitä joka päiväksi puhtaita. Hänellä on suussa sikaari, joka ellottaa häntä itseänsä ja häiritsee muuta seuraa. Hän kehuu, kuinka hauskaa on olla merellä myrskyssä, joka ajaa kaikki naiset kannen alle — silloin eivät he huomaa, että hän voi paljoa huonommin kuin heistä kukaan. Hän on kovaksi onnekseen syntynyt suuriin varoihin *narrina*. Hänen nimensä on Ossulton.

Aluksen herrasmiehistä viimeisenä on minun esiteltävä mr. Seagrove. Hän on solakka varreltaan, hänen piirteensä ovat huomattavan älykkäät. Hän on saanut lainopillisen koulutuksen, ja hänellä on tälle uralle kaikki edellytykset, mutta hän ei käytä niitä. Hänellä ei ole milloinkaan ollut juttua ajettavanaan, eikä hän kai koskaan pääsekään niin pitkälle. Hän on seu-

ran leikinlaskija; toimistonsa sulkien on hän loordin kutsusta tullut huvimatalle muita hauskutamaan.

Minun on vielä kuvattava naiset — kenties olisikin minun ollut alotettava heistä, mutta periaate on sekin, että paras on säästettävä viimeiseksi. Kaikki nukketeatterin esittäjät tekevät niin, ja mitä on tämä muuta kuin minun esitykseni ensimmäinen kohta?

Tutustukaamme heihin iän mukaisessa järjestyksessä. Tuo pitkä, hoikka, äreän näköinen neljäkymmentäviisi-vuotias nainen on neitsykäinen ja loordi B:n sisar. Hän on taipunut kovin vastoin tahtoansa tulemaan mukaan retkelle; hänen sopivaisuuskäsitteensä eivät sallineet, että hänen veljentyttärensä olisi tullut alukseen ilman muuta turvaa kuin — *vain* isänsä. Hän säikky kaikkea; jos köydenpää viskataan kannelle, hän hypähtää koholle ja huutaa: «Ooh!» Kannella ollessaan hän kuvittelee, että vesi virtaa alhaalla alukseen; kajuutissa jotakin kolinaa kuullessaan hän on vakuutettu siitä, että joku suuri vaara on uhkaamassa, ja jos päin vastoin on aivan hiljaista, on hän varma siitä, että jotakin on vialla. Alituisella rauhattomuudellaan hän vaijaa sekä itseään että muita, ja suorastaan kiusaksi saa hänet korskea luonne ja tavanmukainen pahantuulisuus. Mutta hänellä on ankarat

sopivaisuuskäsitykset, ja hän uhrautuu marttyyrinä. Hän on jalosukuinen miss Ossulton.

Tuo nainen, jonka sievissä soikeissa kasvoissa näkyy niin monta somaa pikku kuoppaa hänen hymyillessään, on nuori leski, nimeltään Lascelles. Hän meni naimisiin vanhan miehen kanssa isänsä ja äitinsä mieliksi, menetellen siis peräti kuuliaisesti. Palkakseen sai hän pian huomata olevansa rikas leski. Mentyyään ensi kerralla naimisiin vanhempiansa mieliksi, aikoo hän nyt mennä naimisiin tehdäkseen mieliksi itselleen; mutta hän on vielä varsin nuori eikä pidä pahaa kiirettä.

Tuo nuori nainen, jolla on niin herttaiset kasvonilmeet, on jalosukuinen miss Cecilia Ossulton. Hän on vilkas ja sukkela ja luonteeltaan kokonaan huoleton, mutta hän on vielä hyvin nuori, vasta seitsemäntoista-vuotias, eikä kukaan tiedä, millainen hän todellisuudessa on, — ei hän itsekään.

Sellainen on seura, joka on huvipurren kaajuutassa. Miehistönä on aluksessa kymmenen kelpo merimiestä, muonamestari ja kokki. Lisäksi lordi B:n kamaripalvelija, mr. Ossultonin palvelija sekä miss Ossultonin kamarineito. Muut palvelijat on tilan puutteessa jätetty maihin.

Pursi on jo matkalla, sen kaikki purjeet ovat levällään. Alus kiittää eteenpäin Drake-saaren

ja mantereen välistä salmea. Päivällispöytä on ilmoitettu katetuksi; ja kun lukija on jo saanut vihiä eräistä sen valmisteluista, jätän hänen arvoستeltavakseen, eikö olisi varsin viehättävää olla mukana päivällisillä huvipurressa. Meri-ilma oli antanut jokaiselle hyvän ruokahalun, ja vasta kun pöytäliina oli korjattu, kävi keskustelu yleiseksi.

«Mr. Seagrove», sanoi loordi, «olitte jäämäisillänne koko matkalta; odotin teidän tulevan jo viime torstaina».

«Olen pahoillani, mylord, että tehtävät estivät minua pikemmin noudattamasta teidän ystävällistä kutsuanne.»

«Olepas, Seagrove, älä puhu mitään tyhmyyksiä», virkkoi Hautaine; «sinähän itse toissa iltana, ollessasi puhetuulella, kerroit minulle, että sinulla ei ole eläissäsi ollut juttua hoidettavana!»

«Onnellinen seikka se onkin», vastasi Seagrove, «sillä jos olisin joskus saanut jutun ajaakseni, en tiedä mitä olisin tehnyt. Ei ole minun vikani, että minusta ei ole sellaiseen. Mutta sittenkin oli minulla tehtävää, ja tärkeätä tointa olikin. Minua oli nimittäin Ponsonby kutsunut käymään kanssaan Tattersallin ratsutalleissa lausuakseni arvosteluni hevosesta, jota hänen teki mieli ostaa, ja sitte seuratakseni häntä Forest Wildiin ajamaan hänen setänsä edessä hänen asiaansa.»

«Teidät siis todella otettiin nimenomaiseen hommaan», sanoi loordi B.; «saanko kysyä, voitiko ystävänne asiansa?»

«Ei, mylord, asiansa hän hävisi, mutta jutun hän voitti.»

«Selittäkää arvoitus, sir», pyysi Cecilia Osulton.

«Asia on sellainen, että vanha Ponsonby tahotoisi Williamin kaikin mokomin menevän naimisiin miss Percivalin kanssa, jonka maatila on Forest Wildin naapurina. Mutta nyt on ystäväni William melkein yhtä ihastunut avioliittoon kuin minä lainoppiin, ja se se aiheutti kiistan.»

«Mutta mitä tehtävää teillä oli asiassa?» kysyi mrs. Lascelles.

«Sitä, hyvä rouva, että Ponsonby ei koskaan osta hevosta neuvottelematta minun kanssani . . .»

«En käsitä, missä yhteydessä ne asiat ovat keskenään, sir», huomautti vanhempi miss Osulton, nyrpistäen nenäänsä.

«Suokaa anteeksi, neiti, asia on se», jatkoi Seagrove, «että kun minun aina on puollettava Ponsonbyn hevosia, niin hän arveli olevan paikallaan, että minä tässä tapauksessa antaisin puoltoni hänellekin: hän vaati asialleen erikoista käsittelyä, mutta hänen setänsä ryhtyi heti kuulustelemaan häntä pääasiassa eikä sallinut asianajajaa käytettäväksi. Heti kun olimme saapu-

neet ja minä olin kumarrellen astunut huoneeseen, 'kumarteli' mr. Ponsonby minut takaisin ulos ovesta, — mikä olisi tavattoman paljon enemmän loukannut tunteitani, ellei ovi sentään olisi jäänyt vähän loukulleen.»

«Esitähän nyt muutakin asiasta kuin huonoja sanansutkauksia, Seagrove», keskeytti Hautaine.

«Hyvä niinkin, otanpa sitten lasin viiniä.»

«Olkaa niin hyvä», sanoi loordi; «mutta muistakaa, että me kaikki malttamattomina odotamme kertomuksenne jatkoa».

«Voin vakuuttaa teille, mylord, että kohtaus vastasi hyvää huvinäytelmän katkelmaa.»

Nyt on huomattava, että mr. Seagrovella oli melkoisessa määrin sukkeluksen lahjoja; hän osasi mainiosti muutella ilmeitään ja ääntänsä kertomustensa vaatimusten mukaisesti. Hänellä oli tapana vasiten esittää useampien henkilöiden välisiä kohtauksia, ja hän näytteli huomattavan hyvin. Kun hän joskus sanoi kerrottavansa vastaavan mitä hyvänsä huvinäytelmän kohtausta, niin tiesivät kaikki, jotka tunsivat hänet, että häntä oli pyydetävä 'esittämään' se kohtaus. Cecilia Ossulton senvuoksi heti virkkoi:

«Olkaa niin hyvä ja esittäkää se, mr. Seagrove.»

Minkä jälkeen mr. Seagrove — edeltäpäin huomauttaen, että hän ei vain ollut kuullut, vaan

myöskin nähnyt kaikki, mitä oli tapahtunut — muuttaen äänensä ja sovittaen eleensä kertomuksen mukaisiksi alotti:

«Huvinäytelmän nimenä voisi olla: *Viisituhatta auranalaa yhdysviljelyksessä.*»

Emme kuvaa tässä mr. Seagroven liikkeitä; ne saa lukija päättää hänen sanoistaan.

«Siitä tulee, William», huomautti Ponsonby, pysähtyen ja kääntyen veljenpoikaansa päin, käyskenneltyään siihen asti nopein askelin edestakaisin huoneessa kädet takanaan hännystäkkinsä liepeitten alla, jotka senvuoksi joutuivat riippumaan kohtisuoraan alas ainakin kolmen tuuman päässä hänen ruumiistaan, 'sitä vastaan et voi väittää, komein maatila koko maakunnassa — viisituhatta auranalaa yhdysviljelyksessä'.

'Samaa mieltä olen minäkin, setä', vastasi William, kevyesti taputellen jalkaansa siinä virueessaan vihreässä sahviaani-nojatuolissa; 'ja nyt, kun olette saanut sen mieliteon, että nämä kaksi maatilaa olisi liitettävä yhteen, haluatte sulkea minutkin siihen aituukseen'.

'Ja komea lisä siitä tuleekin', huudahti mr. Ponsonby.

'Kummastako, setä, maatilasta vai vaimosta?'

'Molemmista, poikaseni, molemmista; ja arvelen sinun olevan samaa mieltä.'

'Setä, minä en ole ahne. Teidän nykyinen maatilanne riittää minulle, ja teidän luvallanne jään ainoaksi perilliseksenne ja vanhaksipojaksi, sen sijaan että lisäisin toisella mokomalla sekä maatilaa että itseäni.'

'Mutta ajattelepa, William, tällaista tilaisuutta ei tule taas ehkä vuosisatoihin. Me laajennamme Forest Wildin rajat entiselleen. Kuten tiedät, on se ollut jaettuna lähes kahdensadan vuoden ajan. Meillä on nyt loistava, kultainen tilaisuus yhdistää taas molemmat maatilat, ja kun molemmat osat liitetään yhteen, on tila jälleen tarkalleen samanlainen kuin silloin kun Henrik VIII lahjoitti sen esi-isillemme. Tämä rakennus on revittävä, mutta vanha luostarirakennus on jätettävä koskematta. Siten saamme takaisin, mitä meille kuuluu, ja maatilán vapaaksi rasituksista.'

'Rasituksista vapaaksi, setä! Te unohtatte että mukana tulee myöskin vaimo.'

'Ja sinä unohtat, että sitten tulee tilassa olemaan viisituhatta auranalaa yhdysviljelyksessä.'

'Totta vieköön, setä, te viljelette niitä sanoja puheessanne niin viljalti, etten ollenkaan pääse sitä unohtamaan. Mutta niin mielelläni kuin haluaisinkin tulla sellaisen maatilán onnelliseksi omistajaksi, en tunne vähintäkään halua päästä

miss Percivalin onnelliseksi haltijaksi, — ja sitä vähemmän, kun en ole sitä omaisuutta milloinkaan nähnyt.'

'Voimmehan ratsastaa huomenna sen yli, William.'

'Ratsastaa miss Percivalin yli, setä! Sepä ei olisi kovin kohteliasta. Jonakin päivänä ratsastan kuitenkin mielelläni teidän kanssanne yli maatilan, mitä sitäkään, yhtä vähän kuin miss Percivalia, en ole vielä nähnyt.'

'Voin vakuuttaa sinulle, että hän on hyvin kaunis omistettava.'

'Kunpa vain ei olisi kysymys yhdysviljelyksestä.'

'Mainio muokata, William . . . Hyvä luonteeltaan, oli tarkoitukseni sanoa, ja oivallisessa kasvukunn—, tuota, hyvin kasvatettu, häntä kun on holhonnut kolme naimatonta tätiä, jotka ovat säädylisyyden esikuvia. Hänelle on suotu huolellinen hengenviljelys, ja kaikkein viimeisimmän järjestelmän mukaan . . . mikä se nyt onkaan?'

'Nelivuoroviljelys, luulen ma', vastasi William nauraen; 'se on: vuorotellen tanssia, laulua, soittoa ja piirustusta'.

'Ja vasta seitsemäntoista-vuotias! Erinomainen maaperä, joka lupaa hyvää satoa. Mitä saavat enempää pyytää?'

'Varsin sievä tila, ellei olisi kysymys avio-

miehen pakkotilasta. Olen pahoillani, kovin pahoillani, saattaessani toiveenne pettymään; mutta minun täytyy kieltäytyä suostumasta elinkautiseen hallintosopimukseen.'

'Siinä tapauksessa salli minun viitata siihen, että testamentissani voidaan sinut milloin tahansa sanoa irti minunkin maatilani hallinnon mahdollisuudesta. Katson velvollisuudekseni sukuani kohtaan toimittaa sukutila taas yhdeksi kokonaisuudeksi. Tämä voi tapahtua ainoastaan siten, että joku sukumme jäsen menee naimisiin miss Percivalin kanssa; ja koskapa sinä et tahdo sitä tehdä, kirjoitan nyt serkullesi Jamesille, ja jos hän suostuu ehdotukseeni, teen *hänet* perilliseksi. Ehkäpä hän paremmin osaa ymmärtää, mitä etuja tarjoaa viisituhatta auranalaa yhdysviljelyksessä.'

Ja mr. Ponsonby ohjasi askeleensa kohti ovea.

'Malttakaahan hetkinen, setä hyvä', huudahti William, nousten nojatuolistaan; 'me emme oikein ymmärrä toisiamme. On kyllä totta, että minä mieluummin pitäisin vain puolen maatilaa ja jäisin vanhaksipojaksi, kuin ottaisin kaksi maatilaa ja aviotilan; mutta silti en ole ensinkään sanonut, että pitäisin kerjuusauvaa parempana kuin vaimoa ynnä viittätuhatta auranalaa yhdysviljelyksessä. Tiedän että olette sananne mittainen mies. Hyväksyn tekemänne ehdotuksen, eikä

teidänkään silloin tarvitse tuottaa serkulleni Jame-sille postimerkin lisämenoja.'

'Hyvä on, William; en pyydä enempää; ja kun tiedän, että sinäkin olet sanasi pitävä mies, katson asian päätetyksi. Yksinomaan tämän asian vuoksi kutsuin sinut luokseni, niin että nyt voit matkustaa takaisin niin pian kuin vaan suinkin haluat. Ilmoitan sinulle kyllä sitten, kun kaikki on valmiina.'

'Minun täytyy olla Tattersallissa maanantaina, setä; siellä on muuan hevonen, joka minun täytyy saada ensi ajokaudeksi. Sanokaa minulle siis, setä hyvä, milloin suunnilleen tarvitsette minua.'

'Annapa, kun katson . . . nyt on toukokuu . . . ehkäpä heinäkuussa voidaan käydä asiata järjestämään.'

'Heinäkuussa, setä! Säästäkää minua . . . En voi mätäkuussa mennä naimisiin! Ei, totisesti, ei heinäkuussa.'

'No niin, William, koska sinun täytyy käydä täällä pari kertaa nähdäksesi maatilán . . . miss Percivalin, piti sanoani . . ., se todellakin olisi liian piankin . . . mutta mitäpä, jos suorimme asian lokakuussa?'

'Lokakuussa . . . silloin täytyy minun olla Meltonissa.'

'No, saanko sitten luvan kysyä, hyvä herra, minä vuodenaikana ei sinulla ole mätäkuu?'

'No niin, setä, ensi huhtikuussa . . . eiköhän minulle sopine silloin.'

'Ensi huhtikuussa! Yksitoista kuukautta ja kaiken päälle talvikin välillä! Ajattelepa, että miss Percival sattuisi kylmettymään ja kuolisi!'

'Siitä olisin hänelle tavattoman kiitollinen', ajatteli kai William.

'Ei, ei!' jatkoi mr. Ponsonby; 'tässä maailmassa ei ole mikään varmaa, William'.

'No niin, setä, mitäpä jos järjestäisimme asian kohta kun tulee ensimmäinen *kova pakkane*?'

'Mutta eihän koko maassa ole vuosikausiin ollut kovia pakkasia, William! Saisimme odottaa ties kuinka kauan. Kuta pikemmin asia on saatu järjestykseen, sitä parempi. Matkusta nyt takaisin kaupunkiin, osta hevonen, ja tule sitten jälleen tänne, William rakas, tehdäksesi sedällesi mieliksi . . . älä välitä mätäkuusta.'

'No niin, setä, jos minun ehdottomasti on tehtävä uhraus, niin älköön sitä tehtäkö puolittain; kunnioituksesta teitä kohtaan menen naimisiin vaikkapa sitte heinäkuussakin, ollenkaan välittämättä lämpömittarista.'

'Olet kelpo poika, William. Tarvitsetko rahaa?'

'Ehkei tuo tekisi pahaa', myönsi William ja

oli miltei hämillään. 'Olen kovin kiitollinen, setä, — kyllä nykyään menee hevosiin markkoja.'

'Ja tuollaiset hevosmiehet eivät ole setänsä rahoille tarkkoja! No, eipä väliä, — tuosta saat, William.'

'Kiitoksia, setä, tottelen teitä kaikessa; ja pidän sanani, ellei taivas putoa päällemme. Menen ja ostan hevosen, ja sitten olen valmis yhdysviljelykseen milloin vain haluatte.'

'Oikein, William, ja siihen aituukseen sinä varmaan sopeudut mainiosti. Viisituhatta auranalaa, William, ja — sievä vaimo!'

'Käskettekö vielä mitään, setä?' sanoi William, pistäen pankkiosoituksen lompakkoonsa.

'Ei ole minulla muuta asiaa, poikaseni; aiotko nyt lähteä?'

'Kyllä, setä, syön päivällistä Clarendon-hotellissa.'

'No niin, hyvästi sitte. Sano terveiseni ja anteeksipyyntöni ystävällesi Seagrovelle. Tulethan sitte tiistaina tai keskiviikkona?'

Siten päätettiin William Ponsonbyn ja Emily Percivalin avioliitto ja noitten kahden maatilan yhteenliitto, josta muodostuu niin hartaasti haluttu saavutus — *viisituhatta auranalaa yhdysviljelyksessä.*»

Mr. Seagrove lopetti kertomuksen ja katsoi ympärilleen hyväksymystä odottaen.

«Oikein hyvä juttu tosiaan, Seagrove», kiitti loordi, «sen päälle täytyy teidän ottaa lasiviiniä».

»No, enpä antaisi paljoakaan miss Percivalin onnetoiveista», huomautti vanhempi miss Ossulton.

«Kahdesta pahasta täytyy valita pienempi, sanotaan», huomautti mr. Hautaine. «Ponsonby-raukka ei voinut muutakaan tehdä.»

«Se on varsin hieno huomautus teidän puoleltanne, mr. Hautaine; kiitän teitä sukupuoleni puolesta», vastasi Cecilia Ossulton.

«No mutta, miss Ossulton, menisittekö te sitte naimisiin henkilön kanssa, jota ette milloinkaan ole nähnyt?»

«Varmaankaan en; mutta kun puhuitte kahdesta pahasta, mr. Hautaine, niin — vetoan teidän kunniantuntoonne — niin ettekö tarkoittanut naimisiinmenoa ja köyhyyttä?»

«Täytyy tunnustaa sitä tarkoittaneeni, miss Ossulton, mutta on tuskin kaunista vedota minun kunniantuntooni, saadakseen minut ansaan!»

«Haluaisinpa vain, että tarjous olisi tehty minulle», huomautti Vaughan; «minä en, totta tosiaan, olisi empinyt, kuten Ponsonby».

«Siinä tapauksessa pyydän, että ette kosisi ainakaan minua», sanoi mrs. Lascelles nauraen, sillä mr. Vaughan oli osoittanut tavatonta huomaavaisuutta häntä kohtaan.

«Minusta», virkkoi Seagrove, «näyttää siltä kuin olisit saattanut itsesi hiukan epäilyksi viime huomautuksellasi, Vaughan hyvä».

Vaughan, joka oli itse aivan samaa mieltä, vastasi: «Mrs. Lascelles varmaan on huomannut, että laskin vain leikkiä.»

«Hyi, mr. Vaughan!» huudahti Cecilia Ossulton; «tiedätte kyllä, että se tuli sydämenne pohjasta».

«Cecilia hyvä», sanoi vanhempi miss Ossulton, «sinähän aivan unohdat itsesi . . . mitähän sinäkin mahdat tietää miesten sydämistä!»

«Raamatussa sanotaan, että ne ovat 'häijyjä ja pahanelkisiä kappaleita', tati.»

«Kai mekin saamme esittää otteita Raamatusta teidän sukupuoleenne nähden, miss Ossulton?» lausui Seagrove.

«Kyllä. ja ehkä osaisitte niin tehdäkin, jos joku teistä vain milloinkaan olisi lukenut Raamattua», vastasi miss Ossulton huolettomana.

«Kautta kunniani, Cissy, sinähän heität herroille taisteluhansikkaan», huomautti loordi B.; «mutta minäpä heitän käsistäni komentosauvani enkä salli jatkettavan tätä taistelua äärimäiseen asti. Huomaan, ettei viini enää maistu teille, hyvät herrat; niinpä käykäämme kannelle juomaan kahvia.»

«Aioimme juuri vetäytyä seurasta, mylord»,

huomautti vanhempi miss Ossulton terävästi; «olen jo jonkun aikaa koettanut kiinnittää mrs. Lascellesin huomiota puoleeni, mutta . . .»

«Katselin kaiketikin toiseen suuntaan», keskeytti mrs. Lascelles hymyillen.

«Pelkäänpä että minä, kovaonnikainen, tässä olen rikollisena», sanoi mr. Seagrove. «Kerroin juuri mrs. Lascellesille pikku kaskua . . .»

«Joka kaiketikaan, koskapa sitä kerrottiin niin kuiskaten, ei ollut sovelias kaikkien kuultavaksi», vastasi vanhempi miss Ossulton; «mutta jos mrs. Lascelles nyt on valmis, niin . . .», jatkoi hän keikistäen kaulaansa ja nousten tuoliltaan.

«No, voinhan kuulla lopun kannella», mukautui mrs. Lascelles.

Naiset nousivat ylös ja menivät hyttiinsä, Cecilian ja mrs. Lascellesin hymyillessä merkittävästi toisilleen heidän seuratessaan kaava- maista vanhaa neitsyikäistä, joka vain sen vuoksi, että mrs. Lascelles kerran oli sattunut olemaan naimisissa, ei sallinut hänen käydä edellä. Her- ratkin nousivat ja menivät kannelle.

«Meillä on matkallamme kelpo tuuli, mylord», lausui mr. Stewart, joka oli ollut kannella, «ja laskemme suoraan Kanaalia kohti».

«Sitä parempi», vastasi loordi. «Meidän olisi pitänyt jo viikko sitten olla ankkurissa Cowesissa, minne nyt jo kaikki ovat ehtineet ennen meitä.»

«Käskekäähän mr. Simpsonin tuoda tulta sikaariini», sanoi mr. Ossulton eräälle miehistä.

Mr. Stewart meni alas saadakseen päivällistä; naiset ja kahvi tulivat kannelle; tuuli oli hyvä, sää (oli huhtikuun loppupuoli) miltei lämmin; ja huvipursi, jonka nimi oli *Arrow*, jätti pian vuoroveden auttamana Mewstonen merkkikalion kauaksi jälkeensä.

II LUKU.

Toinen kutteri.

Lukija, oletko milloinkaan ollut Portsmouthissa? Jos olet siellä käynyt, olet varmaan ihas-tellen katsellut näköalaa tervehdyslaukaus-patterilta; ellet ole Portsmouthia nähnyt, niin pitäisipä sinun ihan matkustaa sinne.

Tervehdyslaukaus-patterilta voit katsella yli sataman ja nähdä täällä paljon sitä samaa, mitä olemme jo Plymouthissa ihailleet: paikka on erilainen, mutta samanlaisia aseaittoja ja laivaveistämöitä ja yhtä suuri osasto suurenmoista laivastoamme on täälläkin. Ja voit nähdä Gosportin kaupungin toisella puolen satamalahtea ja Sallyportin aivan lähelläsi; ja sitten on vasemmalla puolellasi Southsea Beachin varustukset. Edessäsi on Spitheadin lahti sotalaivoineen ja Motherbank-rantama, joka on täynnä kauppalaivoja; ja tuossa on poiju, minkä kohdalla «Royal George» joutui haaksirikkoon ja missä se yhä edelleenkin makaa merenpohjalla, kalojen uudessa ulos ja sisään sen kajuuttain akkunoista. Mutta

ei siinä vielä kaikki; voit nähdä myöskin Wightsaaren, Ryden pitkine puisine aallonmurtajineen ja Cowesin kaupungin, jonka satamassa huvipurret ovat.

On todellakin paljon nähtävää Portsmouthissa yhtä hyvin kuin Plymouthissakin; mutta erikoisesti haluaisin sinun näkevän erään aluksen, joka pysyttelee poijun lähetyvillä aivan tervehdyslaukaus-patterin kohdalla. Se on kutteri; ja sen monista veneistä näet, että se on tullilaitoksen palveluksessa. Se näyttää laivalta, joka on lähtemässä matkalle venelastissa: kaksi venettä kannella, yksi peräpuolella ja yksi kummallakin kupeella. Siinä huomaat, että se on maalattu mustaksi ja että kaikki veneet ovat valkoisia. Alus ei ole niin siro kuin oli huvipursi, ja se on paljon suuremmassa määrässä täytetty kaikenlaisella romulla. Siinä ei ole riistanlapoja riippumassa perän ulkopuolella; mutta luulenpa, että siellä on lampaanlapa ja muutamia varsistaan riippuvia kaalinkupuja. Mutta tullikutteritpa eivät olekaan mitään huvipursia. Ei ole siellä vieraita odottamassa kilpikonnanlientä ja samppanjaa; mutta sensijaan saatat löytää paistin, josta voi viipaleen leikata, aimo lasin totia ja sydämelliset tervetuliaiset.

Käykäämme alukseen. Huomaat, että sen kanuunat ovat rautaa ja mustiksi maalattuja, ja

laudoitus punainen; laiva ei siis ole erikoisen miellyttävä väriltään, mutta se maali on kestävä, eivätkä laivatelakat ole kovin anteliaita väriin nähden — yhtä vähän kuin laivaston luutnanttejakaan kovin vaivaavat liikarahat. Aluksessa on suuri miehistö, ja hyvät miehet siinä onkin; kaikki ovat puettuja punaisiin villapaitoihin ja sinisiin housuihin. Muutamat eivät ole riisuneet öljytakkejaan, jotka ovat heille kovin hyödyllisiä, kun he usein yöt päivät millä säällä tahansa saavat olla veneissä. Mutta menemme heti alas kajuuttaan, missä tapaamme luutnantin, joka on aluksen päällikkö, ja perämiehen sekä erään merikadetin eli upseerikokelaan. Heillä on kullakin pikari edessään, ja he siemailevat paraillaan katajanmarjaviinalla höystettyä sokerivettä, — kuumaa ja makeata «totia», muka mainiota virkistysjuomaa; viinaa on kokonainen ankuri pöydän alla, yksi niistä, jotka he unohtivat lähettää muitten mukana tulliin viime takavarikon tehtyensä. Meidän täytyy esitellä heidät.

Tuo vanhahko mies, jolla on harmahtava tukka ja poskiparta, pyöreä, kalpea naama ja hiukan punertava nenä (liiallinen oleskeleminen tuulessa puree nenän punaiseksi, ja tämä vanha upseeri on tietysti hyvin usein «tuulessa», kuten hänen ammattinsa luonne vaatii), — hän on luutnantti Appleboy. Hän on palvellut kaikenlaji-

sisä laivaston laivoissa ja oli ensi luutnantti jo kaksikymmentä vuotta sitten; hän odottaa nyt ylennystä — s. o., sitten kun hän vielä on ottanut jonkun määrän viina-ankkureita, palkitaan hänet kapteenin arvolla. Vahinko vain, että hän ei saa lukea tässä suhteessa hyväkseen kaikkea sitäkin, minkä hän ottaa sisäänsä, sillä sitä hommaa hänellä on sekä aamuin että illoin, sekä päivällä että yöllä. Hän on juuri täyttämässä neljättöistä lasillistaan; hän pitää nimittäin aina tarkkaa lukua, koska hän ei milloinkaan mene yli tarkasti rajoitetun määränsä, mikä on seitsemäntoista, mutta silloin on hän saanutkin mitä «tarvitsee».

Perämiehen nimi on Tomkins; hän on palvelut kuusi koevuottansa jo kolmeen kertaan ja on nyt vapautunut kunnianhimestaan, mikä onkin onneksi hänelle, koska hän ei suurestikaan voi toivoa ylennystä. Hän palvelee mieluummin pienessä laivassa kuin suuressa, koska hänen silloin ei tarvitse pitää niin tarkka huolta vaate-tuksestaan, ja odottelee luutnantin-arvoaan joka kerta kun arvonylennyksiä on tulossa erityisinä armonosoituksina. Hän pitää pehmeästä leivästä, sillä kaikki hänen hampaansa ovat poissa, vaikka eivät olekaan saaneet lomalupaa; hän pitää portteria kaikkia muita nesteitä parempana, mutta hän voi myöskin juoda lasinsa «gro-

gia», eli kylmää totia, olipa sen perusaineena sitte rommia, konjakkia tai sitä nestettä, mitä hänellä nyt on edessään.

Mr. Smith on tuon nuoren herrasmiehen nimi, jonka nuttu on kyynärpäistä niin risainen; hän on parin viime kuukauden ajan aikonut paikata sitä, mutta on ollut liian laiska mennäkseen hakemaan arkustaan siksi aikaa päälleen toisen takin. Hänet on ajettu puolesta laivaston laivoja pois laiskuutensa vuoksi; mutta laiskuus on hänessä synnynnäistä, eikä hän senvuoksi voi sille mitään. Tullikutterissa hän viihtyy, se kun on puolet aikaansa liikkumattomana vartiopaikallaan; ei hänellä myöskään ole venepalvelusta vastaan mitään, hän kun silloin aina istuu perätuhdolla, mikä ei ole kovinkaan rasittavaa. Salaakuljettujen tynnyrien tarkka nuuskiminen kätköistä esille on hänen mielityötään, koska hänen silloin ei tarvitse laajalti liikkua. Hän pitää grogista, mutta pikarin viemisestä niin usein suuhun on vaivaa, minkä vuoksi hän syrjäsilmin katselee sitä ja antaa sen olla siinä, missä se on. Hän puhuu vähän, koska hän on liian laiska puhuakseen. Hän on ollut palveluksessa yli kahdeksan vuotta; mutta hänen päähänsäkään ei ole koskaan juolahtanut ajatella ylennystä.

Sellaisia ovat ne kolme henkilöä, jotka nyt

istuvat tullikutterin kajuutassa ja juovat kuumaa katajanmarjaviina-totia.

«Annahan kun katson, se oli, luulen ma, vuonna yhdeksänkymmentäkolme tai yhdeksänkymmentäneljä. Ennen kuin te olitte palveluksessa, Tomkins . . .»

«Voipa olla, sir; on niin pitkä aika siitä kun tulin palvelukseen, etten muista enää aikamääriä; mutta sen muistan, että tätini kuoli kolmea päivää aikaisemmin.»

«Kysymys on sitte vain siitä, milloin tätinne kuoli.»

«Niin, hän kuoli noin vuotta myöhemmin kuin setäni.»

«No, koska sitte kuoli setänne?»

«Siihenpä en totisesti osaa vastata!»

«Sittenhän teillä ei ole mitään varmaa lähtökohtaa. En kuitenkaan usko, että olisitte ollut palveluksessa siihen aikaan. Emme olleet silloin vielä niin tyystiä univormuun nähden kuin nykyisin olemme.»

»Silloin oli palvelus minun mielestäni sitä miellyttävämpää. Valioloivoilla saa mies mennä alas varastoon tai viinikellariin ja vivuttuaan ylös viisikymmentä tyhjää tynnyriä ja otettuaan varastoon kaksikymmentä täysinäistä täytyy hänen, niin vaaditaan, tulla kannelle yhtä hienona kuin jos hän juuri olisi astunut vaatekaapista.»

»No, vettä on vierellä runsaasti ihmisen ulkonaisen puolen varalta, ja raudantomu on helposti harjattu pois. Kuitenkin vaaditaan, kuten sanotte, ehkä hiukan liikoja. Ainakin viidellä laivalla, joilla olen ollut ensimmäisenä luutnanttina, on kapteeni aina pitänyt senkinmoisen komennon minulle siitä, että kadetit hänen mielestään eivät ole olleet kyllin siistissä asussa, ikäänkuin minä olisin ollut heidän lapsentyttönsä. Ihmetelenpä, mitä esim. kapteeni Prigg olisi sanonut, jos olisi nähnyt sellaisenkin ilmiön kuin te, mr. Smith, laivansa komentosillalla.»

«Se ilmiö olisi kai saanut kadota niinkuin minäkin muualta», vastasi Smith uniseen tapaansa.

«Nuttunne kyynärpäät noin kuluneina, siinä, mitä!» jatkoi mr. Appleboy.

Smith käänsi nuttunsa kyynärpäät ylöspäin ja katsoi ensin toista niistä, sitten toista; näin väsyttävän ponnistuksen suoritettuaan ei hän enää lausunut mitään.

«No niin, missä olinkaan? Niin, se tapahtui suunnilleen yhdeksänkymmentäkolme tai -neljä, kuten sanoin . . . Tomkins, täyttäkäähän lasinne ja tarjotkaa minulle sokuria . . . Mihin jäinkään? Tämä on n:o 15», sanoi Appleboy, laskien viereensä pöytään piirretyt valkoiset viirut yhteen, minkä jälkeen hän otti liidunpalan ja piirsi sillä vielä yhden viirun ryyppytiliinsä. «Tämä ank-

kuri ei luullakseni ole yhtä hyvää kuin edellinen, Tomkins, tässä on joku kitkerä sivumaku . . . liian vähän katajanmarjoja; mutta toivoakseni meillä on parempi onni tällä kerralla. Tiedätte tietysti, että lähdemme merelle huomenna?»

«Sitä arvelin, kun näin lampaanlapoja tuotavan laivalle.»

«Aivan oikein . . . aivan oikein; olen täsmällinen kuin kello. Kun on ollut ensimmäisenä luutnanttina kaksikymmentä vuotta, saa vähän järjestelmää toimiinsa. Pidän järjestyksestä. Nyt ei satamatarkastaja ole koskaan jättänyt kutsu-matta minua päivälliselle aina kun olen ollut käymässä satamassa, paitsi tällä kertaa. Olin niin varma asiastani, etten ollenkaan vielä ajatellut merellelähtöä, eikä minulla tämän vuoksi ole nyt matkassa muuta kuin kaksi puhdasta paitaa.»

«Eikö se olekin merkillistä? Ja sitä merkillisempää, kun täällä on hänellä ollut niin paljon hienoa väkeä ja hän joka päivä on toimeenpannut suuret kutsut.»

«Ja kuitenkin olen suorittanut kolme takavarikkoa, paitsi sitä että nuuskin haltuumme nuo kolmekymmentäseitsemän ankkuria.»

«Minähän ne nuuskin tietoomme», huomautti Smith.

«Se on sama se, te junkkari. Kun tulette olleeksi vähän kauemmin palveluksessa, niin

tulette huomaamaan, että kaikki, mitä tehdään, on päällikön ansiota; mutta te olette vielä kovin viheriäinen. Annahan olla, missä olinkaan? Niin, se oli suunnilleen yhdeksänkymmentäkolme tai neljä, kuten sanottu. Siihen aikaan palvelin kanaalilaivastossa . . . Tomkins, toimittakaahan minulle kuumaa vettä; tämä vesi on aivan kylmää. Mr. Smith, olkaapa niin hyvä ja soittakaa. — Jem, vähän enemmän lämmintä vettä.»

»Suokaa anteeksi, sir», sanoi Jem, joka oli paljain jaloin ja avopäin, tunnustellen otsasuortuvaansa, «kokki on kaatanut kattilan nurin, mutta pannut sen taas tulelle».

«Kaatanut kattilan nurin! Mitä! No hyvä, puhutaanpa siitä huomenna. Mr. Tomkins, olkaa niin ystävällinen ja pistäkää hänet raporttiin. Voisin ehkä muutoin unohtaa asian. Ja kuuleppa nyt, herra hyvä, miten kauan on siitä, kun kokki pani kattilan uudestaan tulelle?»

«Juuri nyt hän sen teki, sir, kun minä tulin tänne.»

«Hyvä, puhumme asiasta huomenna. Sinä tuot kattilan tänne, heti kun vesi on kuumaa. Kuulehan, Jem, onko mies selvänä?»

«Kuinkas sitten, sir, hän on yhtä selvänä kuin tekin.»

«On ihan merkillistä, miten persoja nuo yksinkertaiset merimiehet ovat väkijuomille. Yli neljä-

kymmentä vuotta olen ollut palveluksessa, mutta en ole koskaan huomannut mitään eroa. Soisin vain saaneeni kultakolikon joka kerrasta kun olen antanut miehelle grogia palvellessani ensimmäisenä luutnanttina, niin olisinpa silloin niin rikas, etten pitäisi suurenakaan kunniana puhutella kuningasta serkukseni. No, ellei ole kuumaa vettä, saanemme tyytyä haaleaan; ei auta jäädä paikoilleen. Hiisi vieköön! Kuka olisi uskonut? — Olen kuudennessatoista! Antakaahan kun lasken . . . niin on asia . . . varmaan olen erehtynyt. Totta vieköön, lasku ei voi olla oikea!» jatkoi mr. Appleboy, heittäen liidunpalan pöydälle. «Yksi lasi enää tämän jälkeen, siinä tapauksessa nimittäin, että olen laskenut oikein; mutta olen voinut nähdä yhden kahtena.»

«Niin kyllä», myönteli Smith uniseen tapaansa.

«No, samapa se. Jatkakaamme juttuani. Se oli joko vuonna seitsemäntoistasataa yhdeksänkymmentäkolme tai -neljä, kun palvelin kanaalilaivastossa; olimme juuri Torbayn lahden kohdalla . . .»

«Tässä on kuuma vesi, sir», huusi Jem, asettaessaan kattilan lattialle.

«Hyvä on, poikani! Sivumennen, onko voi-ruukku tuotu laivaan?»

«On kyllä, mutta se on halennut keskeltä kah-tia. Sidoin sen kiinni kaapelilangalla.»

«Kuka sen rikkoi, mies?»

«Veneen perämies sanoo, että hän sitä ei tehnyt.»

«Mutta kuka sen sitte teki, Jem?»

«Perämies antoi ruukun ylös Bill Jonesille, mutta tämä sanoo, että ei hänkään sitä rikkonut.»

«Mutta kuka sen sitte särki, Jem?»

«Bill Jones antoi ruukun minulle, ja minä olen aivan varma siitä, että minä en sitä rikkonut.»

«Kuka sen sitte teki, kysyn minä?»

«Taitaa vaan Bill Jones olla syypää, sir, hän kun pitää niin kovin voista, tiedän mä, ja ruukussa on niin vähän enää jälellä.»

«Hyvä on, käsittelemme asian huomenna-aamulla. Mr. Tomkins, olkaa niin hyvä ja pistäkää voiruukkukin raporttiin siltä varalta että se haipuisi muististani. Bill Jones, totta vieköön, näyttääkin siltä kuin ei muka hänen suussa voi sulaisi! Samapa se. No niin, se oli, kuten sanottu, vuonna yhdeksänkymmentäkolme tai -neljä, jolloin olin kanaalilaivastossa. Purjehdimme silloin Torbayn lahden kohdalla ja olimme juuri saaneet reivatuksi märssypurjeen. Seis... ennen kuin jatkan juttuani, otan viimeisen lasillisen; eiköhän tämä ole viimeinen... antakaa-han kun lasken. Viimeinen on, totta vieköön! Saan tosiaan kuusitoista, kun tarkkaan lasken. No, saman tekevä; hämmennetään tästä sitä

tuimempi. Poika, tuopas tänne kattila ja katso, ettet taas kaada kuumaa vettä kengilleni, kuten teit tässä tuonnottain. Kas niin, hyvä on. Täytäkääpä nyt lasinne, Tomkins, ja tekin, mr. Smith. Alottakaamme nyt tasaväkisesti, ja sitten saatte kuulla hyvän jutun . . . oikein eriskummallisen jutun, voin vakuuttaa; en olisi itsekään uskonut, ellen olisi nähnyt. No, mutta . . .! Mitäs tämä on? Hitto vieköön! Mikäs tähän totiin on mennyt? Mitä, mr. Tomkins?»

Tomkins maistoi, mutta kun hän, samoin kuin luutnanttikin, oli tehnyt totinsa aika väkeväksi ja ottanut jo vahvasti ennenkin, ei hän sen paremmin kuin esimiehensääkään ollut enää oikein varma maustaan.

«Kummallinen sivumaku siinä tosiaan on, sir. Smith, mitä tämä on?»

Smith otti lasinsa ja maistoi.

«Suolavettä», vastasi kadetti unisesti.

«Suolavettä! sitä se on, hitto vieköön!» huusi mr. Appleboy.

«Suolaista kuin Lotin vaimo! kautta kaiken sikamaisen!» huudahti perämies.

«Suolavettä, sir!» huusi Jem pelästyneenä, odottaen nyt saavansa oikein suolatun korvatilikan illallisen asemasta.

«Niin, herra hyvä,» vastasi Appleboy ja heitti

pikarin sisällyksen vasten pojan kasvoja, «suolavettä juuri. Kaunista, poikaseni, kaunista!»

«Minun ei ole syy, sir», vastasi poika käyden surkean näköiseksi.

«Ei kylläkään, mutta sinä sanoit, että kokki oli selvänä.»

«Hän ei ollutkaan *kovin* paljon toisellinen kuin muulloinkaan, sir», vastasi Jem.

«Vai niin, sepä kaunista! Mutta samapa se. Mr. Tomkins, siltä varalta, että unohtaisin asian, olkaa niin hyvä ja pistäkää kattila ja suolavesikin raporttiin. Sitä lurjusta! Olen kovin pahoillani, hyvät herrat, mutta ei ole mitään keinoa saada enempää totia täksi iltaa. Mutta välipä sillä, tutkimme asian huomenna. Ja ellen suola heidän grogiaan ja toimita niin, että he sen juovatkin, niin sanonpa, että olen turhaan ollut ensimmäisenä luutnanttina kaksikymmentä vuotta, ja sillä hyvä. Hyvää yötä, hyvät herrat, ja», jatkoi luutnantti ankaraan ääneen, «pitäkää tarkkaa vahtia, mr. Smith — ymmärrättekö, sir».

«Ymmärrän», vastasi Smith uniseen tapaansa, «mutta nyt ei ole minun vahtivuoroni; minulla oli ensimmäinen vuoro, ja kellosta kuulette, että se juuri on päättymässä».

«Teidän on keskimäinen vuoro sitten, mr. Smith», sanoi Appleboy, joka oli aika tavalla aikeissään; «ja ilmoittakaa minulle heti, kun päivä

alkaa koittaa, mr. Tomkins. Ja sinä, poika, laita vuoteeni kuntoon! Suolavettä, hitto vieköön! Mutta saamme puhua siitä huomen-aamulla.»

Mr. Appleboy meni hyttiinsä; ja samoin teki mr. Tomkins; ja samoin teki mr. Smith, joka ei ollenkaan aikonut suorittaa keskimäistä vahtivuoroa sen vuoksi että kokki oli ollut juovuksissa ja täyttänyt kattilan suolavedellä.

Mitä siihen tulee, mitä tapahtui «yhdeksänkymmentäkolme tai -neljä», kertoisin jutun tosiaan lukijalle, jos vaan tietäisin; mutta pelkään että tuo «oikein eriskummallinen juttu» ei koskaan tule jälkimaailman kuuluviin.

Seuraavana aamuna mr. Tomkins, kuten tavallista, unohti tehdä raportin kokista, voiruuksista ja suolavesikattilasta; ja mr. Appleboyn viha oli jo aikoja sitten lauhtunut, ennen kuin hän niitä muisti. Päivän koittaessa tuli luutnantti laivankannelle, nukuttuaan päästään pois vain puolet noista kuudestatoista totilasista ja saatuaan kieleltänsä seitsemännentoista, suolavesilasin maun haihtumaan. Hän hieroi harmaita silmiään, erottaakseen joitakin ulkomaailman piirteitä tuona harmaana aamuhetkenä; rivakka tuuli puhalsi hänen harmahtaviin kiharoihinsa ja jäähdytteli hänen punakkaa nenäänsä. Tullikutteri, jonka nimi oli *Active*, lähti poijun luota ja suuntasi kulkunsa Needlesin salmeen.

III LUKU.

Kolmas kutteri.

Lukija! oletko ollut St. Malossa? Jos olet siellä kulkenut, niin olet varmaan ollut kylläkin iloinen päästyäsi takaisin siitä loukosta. Ellet taasen ole siellä ollut, niin noudata neuvoani äläkä milloinkaan ryhdy siihen vaivaan, että matkustaisit sinne tai mihinkään muuhunkaan Kanaalin rannikon ranskalaiseen satamaan. Siellä ei ole mitään näkemisen arvoista. Pari keino-tekoista satamaa on sinne laitettu, mutta ne eivät ole mitään merkillisyyksiä; mitään laivoja ei kulje niistä mihinkään, eikä mitään laivoja mistään niihin. Ranskalla ei itse asiassa ole ollenkaan satamia Kanaalin varrella, sen sijaan että Englannilla on maailman parhaat: erityisen sallimuksen lahja, koska sallimus nähtävästi tiesi, että me niitä tarvitsisimme, mutta Ranska ei. Ranskan puolella ovat kaikki satamat samanlaisia, — likaisia, ahtaita soppia, joihin voi päästä vain määrättyinä aikoina ja erityisillä tuulilla; noissa satamissa näet lahdekkeet kuin pikku altaina,

ja soukan väylän puhdistamiseksi matalan veden aikana täytyy käyttää nousuvedellä täyttyneitä säiliöitä, jotka silloin tyhjennetään. Lisäksi huomaat vain tullihuoneita ja kapakoita. Moiset rannikkopaikat ovat juuri omiaan salakuljettajien tyyssijoiksi, eivät miksikään muuksi; sen vuoksi ei niitä paljon muihin tarkoituksiin käytetäkään.

Tässä koirankopissa, jota sanotaan St. Maloksi, on sentään paikatellen kauniita maa-maisemia, vaikka meren puolella on tuskin mitään nähtävää. Mutta välipä sillä. Pysy kotona, äläkä matkusta ulkomaille juodaksesi hapanta viiniä, vaikka sitä sanotaankin bordeaux'ksi, ja syödäksesi kurjaa moskaa, joka keitetäessä on saanut niin oudon asun, että sinun on mahdoton sanoa, täytäkö vatsaasi linnulla, nelijalkaisella vaiko kalalla. «Vain valhe kaipaa verhoa», on vanha sananlasku; senvuoksi voit olla varma siitä, että jotakin on hullusti ja että syöt perkeitä, joille on annettu korea ranskalainen nimi! Ranskassa syödään kaikkea mahdollista, ja sinulle voitaisiin tarjota isoonrokkoon kuolleen apinan päätä ruokalajina «*singe au petite vérole*», siinä tapauksessa nimittäin, ettet ymmärrä ranskaa; jos sitä ymmärrät, annetaan ruokalajille nimeksi «*tête d'amour à l'Éthiopique*», mikä nimi saattaisi sinut vielä enemmän ymmälle. Mitä heidän viineihinsä tulee, ei niillä tosin ole mitään valhe-

verhoa; ne ovat puoleksi etikkaa. Ei, ei! pysy kotona, kotona voit elää halvalla, jos tahdot; ja saat hyvää lihaa, hyviä kasviksia, hyvää kaljaa, hyvää olutta ja hyvän lasin grogia ja, mikä tärkeintä, saat olla hyvässä seurassa. Elä ystäväsi parissa, äläkä tee itsestäsi narria!

En tosiaan olisi ollenkaan ryhtynyt edes puhumaan koko paikasta, ellen olisi halunnut saada sinut huomaamaan aluksen, joka on sen rantalaiturin ääressä, lankku johtamassa rannalta sen kannelle. On pakoveden aika, ja alus on kiinni pohjassa, ja lankku johtaa alas niin jyrkästi, että on vaarallista yrittää kulkea sitä pitkin kumpaankaan suuntaan. Et näe mitään merkillistä aluksessa. Se on kutteri ja hyvä merialus ja kulkee hyvin varsinkin myötätulessa. Kutteri on leveyteensä nähden lyhyt, eikä se ole asettettu. Salakuljettajat eivät nykyisin ole asettuja; sellaisena olisi ammatti liian vaarallista; he pyrkivät toteuttamaan aikeensa viekkaudella, mutta ei väkivaltaa käyttäen. Kuitenkin on tarpeen, että salakuljettajat ovat hyviä merimiehiä, — nopeita, reippaita ja tarkkapäisiä; muutoin he eivät saa mitään aikaan. Tässä aluksessa ei ole suurta lastia, mutta se on sitä arvokkaampi: muutama tuhat metriä pitsejä, muutama sata kiloa teetä, jokunen paali silkkiä ja noin neljäkymmentä ankkuria konjakkia, — kaikkiaan

juuri niin paljon, että koko lastin voi yhdellä veneellä viedä maihin. He eivät tarvitse muuta kuin tuulen tai paksun sumun, muuten luottavat he menestyksensä toiveissa itseensä.

Laiivassa ei ole muuta väkeä kuin yksi poika; miehet ovat kaikki maissa kapakassa selvittämässä kaikenlaatuisia pikku tilejään, — sillä he harjoittavat salakuljetusta kumpaankin suuntaan, ja kullakin miehellä on omat yksityisyriytöksensä. Tuossa he istuvat kaikki, viisitoista yhteensä, pitkän pöydän ääressä. He ovat kaikki hilpeitä, mutta täysin selviä, sillä he lähtevät matkalle tänä yönä.

Aluksella on kapteenin antamana nimenä *Happy-go-Lucky*, ja kapteeni on tuo komean näköinen nuori mies, jolla tumma parta kiertää leuan alitse poskelta toiselle. Hänen nimensä on Jack Pickersgill. Huomaat heti hänen esiintymisestään, että hän ei ole tavallinen merimies. Hänen käytöstapansa on moitteeton, hän on huomattavan siisti, puhdas, ja vaatetukseltaan miltei keikari. Katsopa, miten kohteliaasti hän nostaa hattua tuolle ranskalaiselle, jonka kanssa hän juuri on selvittänyt asiansa; hän lyö «Johnny Crapeauta» hänen omilla aseillaan. Ja sitten on hänessä jotakin, mikä ilmaisee käskijän, merkkejä ylemmyyden tunnosta; katso miten hän

kohtelee ravintolanisäntää, hiukan yliolkaisesti, samalla kun hän kuitenkin on kohtelias. Juttu on se, että Jack on arvossapidettyä, vanhaa sukua ja saanut hyvän kasvatuksen; mutta hän oli orpo, hänen ystävänsä olivat köyhiä eivätkä voineet häntä suurestikaan auttaa. Hän purjehti vapaaehtoisena Intiaan, karkasi ja pestautui kuunariin, joka kuljetti salaa opiumia Kiinaan, ja tuli sitten kotiin. Hän oli alkanut pitää ammatista, ja hänellä on nyt säästössä kaunis pikku summa: ei silti, että hän aikoisi lakata, ei ensinkään, — heti kun hän on saanut kokoon kyliksi, varustaakseen laivan omaan laskuunsa, aikoo hän taas purjehtia Intiaan, ja kuljetettuaan pari lastia opiumia uskoo hän voivansa palata kotiin, mukanaan sievoinen omaisuus, ja ottaa takaisin oikean sukunimensä.

Sellaiset ovat Jackin suunnitelmat, ja kun hänen aikomuksenaan on mahdollisesti taas esiintyä herrasmiehenä, säilyttää hän säätyhenkilön tavat: hän ei juo, ei pure mälliä eikä käytä tupakkaa. Hän pitää kätensä puhtaina, somistautuu sormuksilla ja komeilee kultaisin nuuskarasioin; tästä kaikesta huolimatta on Jack rohkeimpia ja parhaita merimiehiä, ja hänen miehensäkin tietävät sen. Hän on leikkisä ja terävä kuin partaveitsi. Jackilla on tällä kertaa kysymyksessä varsin suuri yritys — kaikki pitsit ovat

hänen, ja jos hän saa ne turvaan meren yli, ansaitsee hän muutamia tuhansia puntia. Muuan hieno lontoolainen myymälä on jo sitoutunut ottamaan vastaan koko erän.

Tuo lyhyt soreavartinen nuori mies on lähin päällikkyydessä ja kapteenin toveri. Hän on nokkela mies, jolla aina on keinoja esitettävänä, kun asema on kiperä, — mikä on mainio ominaisuus päällikön lähimmällä miehellä. Hänen nimensä on Corbett. Hän on aina iloinen, puoliksi merimies, puoliksi kauppias, — tuntee kaikki markkinat, pujahtaa Lontooseen ja tekee hyviä kauppvoja kuin kauppias ikään, elää päivän kerrassaan ja nauraa huomispäivälle.

Tuo pieni lyhyt ja paksu vanha mies, jolla on pitkä harmaa tukka ja lihavat kasvot ja nenä kuin kysymysmerkki, on lähinnä tärkein mies laivalla. Häntä pitäisi sanoa purjehdusmestariksi, sillä vaikka hän käykin maissa Ranskassa, ei hän Englannin rannikolla koskaan jätä alusta. Kun muut lähtevät viemään tavaroita maihin, jää hän laivalle; hänet tavataan sitte taas aina millä tahansa kohdalla rannikkoa, minne hänet vain on määrätty viemään alus, ja hän pitää paikkansa huolimatta myrskyistä, sumusta, luoteesta tai vuoksesta; ja mitä tullialuksiin tulee, niin ne tuntevat kaikki hänet enemmän kuin riittävästi, mutta ne eivät voi koskea pelkässä pai-

nolastissa olevaan alukseen, ellei siinä ole miehistöä enemmän kuin aluksen tonnilukua vastaava määrä. Hän tuntee jokaisen poukaman ja loukon ja sopen rannikolla; hän tietää, miten luode ja vuoksi ja muut virtaukset kuhunkin aikaan käyvät. Siinä hänen ansionsa. Hänen nimensä on Morrison.

Sinä huomaat, että Jack Pickersgillillä on kaksi mainiota apulaista, nämä Corbett ja Morrison; hänen muut miehensä ovat hyviä merimiehiä, ketteriä ja tottelevaisia, ja muuta hän ei heiltä vaadikaan. En esittele heitä erikseen.

«Nyt voitte tilata vielä litran, pojat, mutta sen täytyy jäädä viimeiseksi; vuoksi nousee nopeasti, ja puolen tunnin kuluttua täytyy meidän olla merellä, ja tuuli käy juuri sieltä, mistä pitääkin. Mitä arvelette, Morrison, tuleeko huono ilma?»

«Olin juuri katsomassa, miltä näyttää, ja jos olisi joku toinen kuukausi, vastaisin myöntävästi; mutta huhtikuuhun ei ole luottamista, kapteeni. Mutta oli miten tahansa, jos tuuli nousee maalta päin, niin lupaan sumua kolmen tunnin kuluttua.»

«Se on yhtä hyvä, se. Corbett, oletteko selvittänyt asianne Duvalin kanssa?»

«Olen, mutta nousi siinä suurempi rähäkkä ja meteli kuin pörssipaniikin aikana Englannissa. Hän rimpuili ja riiteli kokonaisen tunnin, ja minä

käsitin, etten koskaan selviäisi hänestä, ellen hiukan alentaisi hintaa.»

«Paljonko saitte alentaa?»

«Kahdeksankymmentäviisi penniä», vastasi Corbett nauraen.

«Ja siihen hän tyytyi?» kysyi Pickersgill.

«Niin, siinä oli kaikki, minkä hän voi todistaa olevan liikaa: kaksi veitsistä oli vähän ruosteista. Mutta hän tahtoo aina saada jotakin tingityksi, muutoin hän ei osaa olla tyytyväinen. Luulen tosiaan, että hän ottaisi itsensä hengiltä, jos hänen joskus olisi maksettava joku lasku vähentämättömänä.»

«Antaa hänen elää», vastasi Pickersgill. «Jeannette, yksi pullo vuoden 1811 volnayta ja kolme lasia.»

Jeannette, tarjoilijatar, toi pullon viiniä, jota muut kuin Happy-go-Luckyn kapteeni harvoin pyysivät.

«Lähdettekö tänä yönä?» sanoi hän asettaessaan pullon kapteenin eteen.

Pickersgill nyökkäsi.

«Näin kummallista unta», sanoi Jeannette. «Uneksin, että tullikutteri otti teidät kiinni, ja että teidät pistettiin pimeään vankikomeroon. Tulin tervehtimään teitä, mutta te olitte niin muuttuneet, etten tuntenut ainoatakaan teistä.»

«Varsin luultavaa, Jeannette; te ette olisi

ensimmäinen, joka ei tunne ystäviään, kun näitä on onnettomuus kohdannut. Ei ollut mitään merkillistä teidän unessanne.»

«Mutta, herra nähköön! minä en ole sellainen.»

«Ette, sellainen ette olekaan, Jeannette; te olette hyvä tyttö ja jonakin kauniina päivänä nain teidät», virkkoi Corbett.

«Senpä päivän pitäisi olla kaunis, totta tosiaan», vastasi Jeannette nauraen; «joka kerta kun kolmena viime vuonna olette ollut täällä, olette luvannut naida minut».

«Hyvä, se joka tapauksessa osoittaa, että pysyn lupauksessani».

«Niin kyllä, mutta sen pitemmälle ette pääse koskaan.»

«En voi tulla toimeen ilman häntä, Jeannette, se on totinen tosi», sanoi kapteeni; «mutta odotakaahan vielä vähän aikaa, — sillävälin: tässä viisifranginen lisäksi myötäjäisiinne».

«Suur' kiitos, herra kapteeni! Onnea matkalle!» Jeannette heristi sormellaan Corbettia kohti, sanoen hymyillen: «Senkin kelvoton!» ja lähti huoneesta.

«Tulkaa, Morrison, auttamaan meitä tämän pullon tyhjentämisessä, ja sitten menemme kaikki laivalle.»

«Olisin toivonut, ettei tyttö olisi tullut tänne tyhmine unineen», haastoi Morrison istuutuen

pöydän ääreen. «En pidä koko jutusta. Kun hän sanoi, että tullikutteri sieppaisi meidät, satuin juuri katselemaan valkoista ja sinistä kyyhkystä, jotka istuivat tuolla vastapäätä muurilla, ja ajattelin itsekseni: Tuo uni ehkä merkitsee jotakin, tarkastanpa nyt: jos *sininen* kyyhkynen lentää ensiksi pois, merkitsee se sitä, että olen viikon päästä kiikissä; jos sensijaan *valkoinen*, olen täällä takaisin viikon kuluttua.»

«No, miten kävi?» kysyi Pickersgill nauraen.

«Ei käynyt hyvin,» vastasi Morrison, heittäen pikarillisen viiniä kurkkuunsa ja laskien lasin pöydälle, syvään huokaisten; «kirottu *sininen* kyyhkynen lensi heti pois».

«Varjelkoon, Morrison, teillähän on oikea kanan sydän, kun pelkäätte sinistä kyyhkystä!» sanoi Corbett nauraen ja katsellen ulos akkunasta; «joka tapauksessa on se nyt tullut taas takaisin, ja tuossa se nyt istuu valkoisen vieressä».

«Ensi kertaa väittää kukaan, että minulla on kanan sydän», vastasi Morrison äkäisenä.

«Ettekä te sitä ansaitsekaan, Morrison», vakuutti Pickersgill; «Corbett vain laskee leikkiä».

«No, joka tapauksessa aion koettaa onneani samalla tavalla ja katsoa joudunko minä kiikkiin: minäkin otan sinisen kyyhkynen huonoksi enteekseni, niinkuin tekin teitte.»

Kapteeni Pickersgill ja merimiehet nousivat ja menivät kaikki ikkunan ääreen saadakseen selville Corbettin kohtalon näistä uudenslaisista ennusmerkeistä. Sininen kyyhkynen räpytteli siipiään, kulki sitte kylki edellä valkoista kohti, joka vihdoin lähti muurilta ja istuutui viereisen talon katolle.

«Hyvä: valkoinen kyyhkynen!» sanoi Corbett; «olen täällä takaisin viikon kuluttua».

Koko seurue istuutui taas nauraen pöydän ääreen, ja Morrisoninkin kasvot kirkastuivat. Hän otti viinilasin, jonka Pickersgill oli täyttänyt, ja sanoi: «Terveyksenne, Corbett; kaikki oli lopultakin vain tyhmyyksiä, sillä, nähkääs, minä en voi joutua pinteeseen, ellette tekin joudu. Kaikki purjehdimme samassa aluksessa, ja kun te jätätte minut kutteriin, otatte te mukanne kaiken, mikä oikeuttaisi ottamaan aluksen takavarikkoon — malja siis matkamme onneksi!»

«Sen maljan juomme kaikki yhdessä, pojat, ja sitte lähdemme laivalle», sanoi kapteeni; «malja siis matkamme onneksi!»

Kapteeni nousi pöydästä ja samoin tekivät myöskin perämiehet ja miehistö, malja juotiin, pikarit laskettiin pöydälle ja kaikki kiiruhtivat sitte rantaan. Puolen tunnin kuluttua oli Happy-go-Lucky lähtenyt St. Malon satamasta.

IV LUKU.

Portland Bill.

Happy-go-Lucky lähti raikkaan tuulen puhaltaessa ja löyhennetyin jalusnuorin St. Malon satamasta sen päivän edellisenä iltana, jolloin Arrow purjehti Barn Poolista, ja seuraavana aamuna lähti Active Portsmouthista.

Huvipurren matkan määränä oli, kuten edellä olemme maininneet, Cowesin pursisatama Wightin saarella. Active oli saanut määräyksen risteillä miten tahtoi asemasatamansa tarkastuspiirin rajojen sisäpuolella; se pyrki West Bayn lahteen toiselle puolen Portland Billin niemekettä. Happy-go-Lucky aikoi samaan lahteen, saadakseen siellä lastinsa maihin.

Tuuli oli vieno, ja oli täydet kauniin sään toiveet, kun Happy-go-Lucky klo 10 aikaan tiistai-iltana sai näkyviinsä Portlandin majakat. Kun oli mahdoton saada lastia maihin sinä yönä, jäi alus paikoilleen.

Kello 11 aikaan illalla saapui myöskin tullikutteri Active Portlandin valotornien seuduille.

Mr. Appleboy tuli kannelle tarkastamaan asemaa, määräsi pysyttelemään kutterin paikoillaan ja hävisi sitten kannen alle, lopettaakseen määrätyn lukunsa katajanmarjaviina-toteja. Puolen yön seuduissa saapui myös huvipursi Arrow Portlandin majakoitten tasalle, mutta jatkoi matkaansa tiukasti ponnistellen pakovettä vastaan.

Päivä alkoi koittaa, ja taivaanranta oli kirkas. Ensimmäisinä olivat luonnollisesti salakuljettajat tähystelemässä; heidän ja tullikutterin miesten etu vaati tietämään, mitä muuta väkeä vesillä liikkuu; huvipursi oli puolueeton.

«Kaksi kutteria on näkyvissä, sir», ilmoitti Corbett, jolla oli vahtivuoro, sillä Pickersgill oli ollut kannella melkein koko yön ja sitte heittäytynyt vuoteelleen vaatteet yllä.

«Miltä ne näyttävät?» kysyi Pickersgill, joka silmänräpäyksessä pääsi jaloilleen.

«Toinen on huvipursi, ja toinen voi olla samaa lajia; pikemmin kuitenkin luulen, mikäli näin hämärässä voin päättää, että se on vanha ystävämmme, joka tapaa oleskella näillä main.»

«Mitä! Vanha Appleboy?»

«Niin, siltä näyttää kuin hän siellä olisi; mutta päivähän on tuskin vielä koittamassa.»

«Hyvä on, he eivät voi mitään tehdä tuulen ollessa näin vienona; ja myötätuulessa pääsemme helposti näyttämään heille kantapäämme.

Mutta oletko varma siitä, että tuo toinen on huvipursi?» kysyi Pickersgill kannelle päästyänsä.

«Varma olen; kuningas huolehtii enemmän purjekankaastaan!»

«Olet oikeassa», myönsi Pickersgill, «se on huvipursi; ja oikeaan osait siinäkin arvelussasi, että tuo toinen on vanha Active-nauta, joka nuuskii päästäkseen väkijuomatavaroihin käsiksi. No, toistaiseksi en näe mitään levottomuuden syytä, kunhan ei tule aivan tyven; jos niin kävisi, täytyy meidän turvautua veneeseemme heti kun hekin aikovat venettä käyttää; olemme heistä vähintään neljän penikulman päässä. *) Tarkatkaa tullikutterin liikkeitä, Corbett, ja pitäkää silmällä, laskevatko he veneen vesille. Miten käy kulkumme nyt? Neljä solmua? Sitä vauhtia mennä väsyttämme pian heidän miehensä.»

Noitten kolmen kutterin asema oli tällainen:

Happy-go-Lucky oli noin neljän penikulman päässä Portland Headin ulkopuolella, ja hyvän matkaa West Bayssa. Tullikutteri oli aivan lähellä ensinmainittua paikkaa. Huvipursi oli salakuljettaja-aluksen ulkopuolella, noin kaksi penikulmaa siitä länteen päin ja viiden, kuuden penikulman päässä tullikutterista.

«Kaksi alusta näkyvissä, sir», ilmoitti mr. Smith, tullen alas mr. Appleboyn kajuuttaan.

*) Meripenikulma vastaa noin kahta kilometriä.

«Hyvä», vastasi luutnantti, joka makasi vuoteellaan.

«Miehet väittävät, että toinen niistä on Happy-go-Lucky, sir», sanoi Smith uniseen tapaansa.

«Mitä sanotte! Happy-go-Lucky? Oikein, muistan sen otuksen. Kaksikymmentä kertaa olen iskenyt siihen kiinni, — mutta aina se on ollut tyhjillään. Mihin suuntaan se kulkee?»

«Se kulkee nyt länttä kohti, sir; mutta se pysytteli paikoillaan aikaisemmin, silloin kun miehet sen ensin näkivät.»

«Siinä tapauksessa se on lastissa», ja mr. Appleboy ajoi kiireisesti partansa, pukeutui ja nousi kannelle.

«Oikein, se se on», sanoi luutnantti hieroen silmiään kerran toisensa perästä ja sitte taas kurkistaen kaukoputkella. «Vedettäköön auki etumaston purje . . . ja kaikki miehet purjeisiin. Mikä alus tuo toinen on?»

«En tiedä, sir, — kutteri se on.»

«Kutteri? niin oikein; ehkäpä se on huvipursi tai mahdollisesti uusi tälle asemalle komennettu tullikutteri. Kaikki purjeet tuuleen, mr. Tomkins; antakaa nostaa merkkiviirimme ja laukaista kanuuna, — sitten ymmärtävät mitä tarkoitamme; ne eivät tunne Happy-go-Luckyä yhtä hyvin kuin me.»

Muutamassa minuutissa olivat kaikki Activen

purjeet levitetyt; sen merkkiviiri nostettiin, ja kanuuna pamahti. Salakuljettaja-aluksella huomattiin, että Active oli tuntenut Happy-go-Luckyn, purjeita lisättiin ja kulku ohjattiin vielä enemmän länteen.

«Kanuunanlaukaus, sir», ilmoitti muuan miehistä mr. Stewartille huvipurressa.

«Vai niin; antakaa minulle kiikari . . . tullikutteri; siinä tapauksessa täytyy tuon maan puolella olevan aluksen, joka tulee meitä kohti, olla salakuljetusalus.»

«Se on juuri nostanut kaikki purjeensa, sir.»

«Niin, asia on selvä. Menen alas ilmoittamaan loordille asiasta; pitäkää samaa suuntaa kuin tähänkin asti.»

Mr. Stewart kävi ilmoittamassa loordi B:lle, mitä oli tapahtunut. Ei vain loordi, vaan myöskin useimmat muut herrasmiehet tulivat kannelle, ja samoin tekivät hetkisen kuluttua naisetkin, joille loordi B. oli heidän kajuuttansa ovesta ilmoittanut, mitä oli tapahtumassa.

Mutta salakuljettaja-aluksella oli parempi tuuli kuin tullikutterilla, ja se pääsi yhä enemmän edelle.

«Jos muuttaisimme nyt suuntaa, mylord», huomautti mr. Stewart, «alus kun juuri on rinnallamme ja maan puolella, niin estäisimme sen pääsemästä pakoon».

«Kääntäkää pursi, mr. Stewart», myöntyi loordi B.; «meidän täytyy tehdä velvollisuutemme ja katsoa että lakeja ei loukata».

«Tämä ei ole rehellistä peliä, isä», moitti Cecilia Ossulton; «meillä ei ole mitään salakuljettajain kanssa selvitettävänä, ainakaan ei meillä naisilla, sillä hehän kuljettavat kaunista tavaraa meille».

«Miss Ossulton», huomautti hänen tätinsä, «sinun ei sovi tässä esittää mielipiteitäsi».

Purren suunta muutettiin, ja nopeakulkuisena se jätti salakuljettaja-alukselle varsin pienet paakoonpääsyn toiveet; mutta toista sittenkin on takaa-ajaminen kuin kiinni-ottaminen.

«Tervehtikäämme sitä kanuunanlaukauksella», sanoi loordi B.; «se vähän peloittaa sitä, niin ettei se uskalla yrittää ohitsemme».

Kanuuna panostettiin, ja kun välimatka ei ollut penikulmaa pitempi, lensi kuula tosiaan lähes neljänneksen matkasta.

Kaikki herrasmiehet olivat kovin innostuneita takaa-ajoon kuten loordikin, mutta tuuli heikkeni, ja lopulta oli melkein tyventä. Mutta tullikutteri oli laskenut vesille veneensä, jotka lähenivät nopeasti.

«Laskekaamme mekin vene vesille, Stewart», sanoi loordi, «ja auttakaamme heitä; nyt on aivan tyyntä».

Vene oli pian vesillä; se oli hyvin iso, tavallisesti köytetty kannelle, missä se otti suuren tilan. Airoja siinä oli kuusi; ja kun kuusi miestä oli asettunut soutajiksi, hyppäsi sinne mr. Stewart, ja loordi B. seurasi häntä.

«Mutta teillähän ei ole minkäänlaisia aseita», sanoi mr. Hautaine.

«Ei tarvitakaan, salakuljettajat eivät nykyään tee vastarintaa», huomautti Stewart.

«Sittenhän te olette lähtemässä kovin ritarilliselle retkelle, tosiaan», huomautti Cecilia Osulton; «toivotan vain onnea!»

Mutta loordi B. oli aivan liian innostunut kiinnittääkseen huomiota puheisiin. Vene työnnettiin erilleen kutterista ja suuntasi kulkunsa kohti salakuljettaja-alusta.

Samaan aikaan olivat tullikutterin veneet noin viisi penikulmaa Happy-go-Luckyn takana, ja huvipursi oli siitä noin kolmen neljännespenikulman päässä aavalla merellä. Pickersgill oli luonnollisesti huomannut huvipurren liikkeet, nähnyt sen kääntyvän takaa-ajoon, nostavan lipunsa ja merkkiviirinsä sekä laukaisevan kanuunansa.

«Katsohan vaan», virkkoi hän, «tämäpä on synkintä kiittämättömyyttä! joutua juuri samojen ihmisten ahdistettavaksi, joille toimittaa tavaroita! Haluaisinpa vain, että tavoittaisivatkin meidät;

koettakootpa sekaantua asiaan, niin vielä saavat katuakin! Missään tapauksessa ei ole mieleeni asian kääntyminen tälle tolalle, ei tosiaan.»

Oli tullut, kuten olemme huomauttaneet, miltä ei tyven, ja tulliveneet jatkoivat takaa-ajoaan. Pickersgill piti niitä silmällä niiden lähestyessä.

«Mitä teemme?» sanoi Corbett; «laskemeko veneen vesille?»

«Kyllä», vastasi Pickersgill, «laskemme veneen vesille ja siirrämme tavarat siihen kaikki valmiiksi; mutta ensinnäkin pystymme soutamaan nopeammin kuin takaa-ajajat, ja toisekseen ovat he varmaan varsin väsyneitä, ennenkuin pääsevät tänne asti. Me olemme voimissamme ja jätämme heidät pian jälkeemme; senvuoksi en aio täältä lähteä, ennenkuin he ovat edes puolen penikulman päässä täältä. Meidän täytyy upottaa väkijuoma-ankkurit, jotta he eivät voi kaapata alusta, eikä kannata ottaa niitä mukaan. Siirtäkää ne senvuoksi laivan laidalle, josta ne helposti voi heittää mereen kenenkään näkemättä ja kykenemättä vannomaan niitä meillä olleen. Meillä on vielä runsas puoli tuntia aikaa ja enemmänkin käytettävänäme.»

«Niin kyllä, mutta voitte antaa kaiken olla paikoillaankin, jos niin haluatte», sanoi Morrison, «vaikka tosin aina on paras katsoa, että on oikeus puolella ja kaikki kunnossa. Muuten voin

vannoa, että ennenkuin on puolta tuntia kulu-
nut, olemme poissa heidän näkyvistään. Kat-
sokaapa tuonne», jatkoi hän, viitaten idässä ko-
hoavaan paksuun pilviseinään, «se tulee suoraan
tänne, kuten olen jo ennustanut».

«Totta kyllä; mutta ei vielä voi sanoa, kumpi
tulee ensiksi, veneetkö vai sumu, Morrison hyvä;
siksi on parasta olla valmiina kaiken varalta.»

«Mutta mitä tämä on? Tuolla on vene tulossa
huvipurreltakin!»

Pickersgill otti esiin kaukoputkensa.

«Totta tosiaan, purren oma vene, nimi maa-
lattuna keulalaitaan. No niin, antaa heidän tulla . . .
kursailematta käymme tekemään heille vasta-
rintaa; heillä ei ole laillista oikeutta ahdistaa
meitä, ja saavat vastata menettelystään. Meillä
ei ole mitään pelättävänä. Ottakaa jalkalaudat
ja käsikanget, pojat; heitä on kuusi miestä sou-
tamassa ja kolme veneen perässä: aika miehiä
täytyy heidän olla, jos mielivät voittaa meidät.»

Muutamassa minuutissa oli loordi B:n vene
tullut aivan lähelle salakuljettaja-alusta.

«Vene, ohoi! Mistä on kysymys?»

«Antautukaa kuninkaan nimessä!»

«Miksi niin, ja kenelle? Laivamme on eng-
lantilainen ja purjehtii pitkin rannikkoa.»

«Soutakaa kupeelle, pojat», huusi Stewart.
«Olen kuninkaan upseeri; tunnemme aluksen.»

Vene kiiti kutterin kylkeen, ja Stewart ja loordi B. sekä heidän miehensä hyppäsivät kannelle.

«No niin, hyvät herrat, mitä tahdotte?» kysyi Pickersgill.

«Teemme takavarikon; te olette salakuljettajia. Ei kannata kieltää, tuossahan on väkijuomatynnyrejä pitkin kantta.»

«Emme ole väittäneenkään, ettemme ole salakuljettajia», vastasi Pickersgill, «mutta mitä se teihin kuuluu? Aluksenne ei kuulu sotalaivaan eikä ole tullilaivakaan.»

«Ei; mutta velvollisuutemme on suojata lakeja rikkomuksilta.»

«Ja keitä te sitten olette?» kysyi Pickersgill.

«Minä olen loordi B.»

«Siinä tapauksessa, mylord, sallikaa minun sanoa, että olisitte tehnyt paljon paremmin harastaessanne vain lakien laatimista ja jättäessanne vähemmän huomattavien ihmisten, sellaisten kuin tässä minun takanani olevat, tehtäväksi huolehtia siitä, miten niitä täytetään. Kukin hoitakoon asiansa, sanotaan. Takaan, ettemme millään tavoin vahingoita teitä, mylord, koska ette ole käyttäneet muita aseita kuin sanoja meitä vastaan, mutta meidän täytyy saattaa teidät kykenemättömiksi meitä vahingoittamaan. Peräkannelle, pojat! Nyt, mylord, vastustus on tur-

haa; meitä on kaksi kertaa enemmän kuin teitä, ja te olette tavanneet voittajanne.»

Loordi B. ja mr. Stewart käsittivät olevansa kovin ikävässä asemassa.

«Tehkää kuten tahdotte», sanoi mr. Stewart, «mutta muistakaa, että tulliveneet tulevat yhä lähemmäksi».

«Katsokaapa, sir, näkyykö enää tullikutteria?» sanoi Pickersgill.

Stewart katsoi siihen suuntaan, missä tullikutterin piti olla, ja huomasi, että se oli hävinnyt sumuun.

«Viiden minuutin kuluttua, sir, ovat veneetkin kadonneet näkyvistä, ja samoin käy teidänkin aluksenne. Meillä ei ole mitään pelättävänä niitten puolelta.»

«On tosiaan, mylord, parasta, että lähdemme takaisin», esitti mr. Stewart käsittäen, että Pickersgill oli oikeassa.

«Pyydän anteeksi, mutta te ette siirry huvipurteenne niin pian kuin nähtävästi nyt tahtoisitte. Ottakaa aivot veneestä, pojat, ja heittäkää niille pari melaa, joiden avulla he voivat päästä rannalle. Samalla paiskatkaa nurin ensimmäinen, joka vain yrittääkin asettua vastarintaan. Ette ehkä, mylord, ole selvillä siitä, että olette yrittänyt harjoittaa merirosvousta avoimella ulapalla?»

Stewart loi katseensa loordiin. Väite oli tosi kylläkin.

Huvipurren miehet eivät voineet tehdä vastarintaa; aivot otettiin veneestä ja miehet laskettiin taas sinne.

«Mylord», sanoi Pickersgill, «miehet ovat veneessänne, olkaa niin ystävällinen ja astukaa tekin sinne, ja te, sir, tehkää samoin. Olisin pahoillani, jos minun tarvitsisi kajota valtakunnan pääriin ja kuninkaan upseeriin, vaikkapa puolipalkallakin olevaan.»

Vastaväitteet olivat turhia; kaksi salakuljettajista johti loordin veneeseen, ja mr. Stewart meni perässä.

«Jätän teidän aironne, mylord, Weymouthin tullikamarin luo, ja toivoakseni tämä juttu on teille tulevaisuuden varalta opetuksena siitä, että kunkin on parasta pitää vaari omista asioistaan.»

Vene lykättiin ulohtaalle kutterin kupeelta ja katosi pian näkyvistä sumuun, joka nyt oli peittänyt verhoonsa sekä tulliveneet että huvipurren, samalla kun se toi mukanaan tuulenhenkeä idästä.

«Kääntäkää alus tuuleen, Morrison», sanoi Pickersgill; «laskemme merelle, päästäksemme erillemme veneistä. Jos ne soutavat yhä edelleen, niin ne ilmeisesti otaksuvat varmaksi, että

me yritämme päästä lahteen, ja saman tekee tullikutterikin.»

Pickersgill ja Corbett olivat puhelleet hetkisen peräkannella, kun edellinen tahtoi suuntaa muutettavaksi kaksi pistettä.

«Olkaa hiljaa kaikki, pojat, ja ilmoittakaa minulle, jos kuulette kanuunanlaukauksen tai kellonsoittoa huvipurrelta», sanoi Pickersgill.

«Kanuunanlaukaus kuuluu aivan läheltä, sir», sanoi muuan miehistä; «ääni tuli suoraan edestä päin».

«Hyvä on, pitäkää suunta entisellään. Peräkannelle, pojat; emme voi viedä lastiamme maihin lahdessa, sillä tullikutterin on nähty ajavan meitä takaa, ja kaikilla rannikon tulliasemilla tähystellään meidän ilmautumistamme. Nyt, pojat, olen senvuoksi päättänyt, että koska huvipurren herrat ovat arvelleet sopivaksi sekaantua meidän asioihimme, niin me otamme huvipurren haltuumme muutamaksi päiväksi. Me voimme sitte purjehtia minne tahansa herättämättä epäluuloa ja viedä lastimme helposti maihin. Laskeimme aluksemme huvipurren viereen; siellä ei voi olla monta miestä laivalla. Mutta muistakaa, että väkivaltaa kenellekään ei saa tehdä, vaan on käyttäydyttävä kohteliaasti ja toteltava minun määräyksiäni. Te, Morrison, ja neljä miestänsä sekä poika jätte laivaan, kuten ennenkin,

ja viette aluksen Cherbourgiin, minne me tulemme perässä.»

Hetkistä myöhemmin ammuttiin huvipurrelta toinen laukaus.

Laivalla olijat, varsinkin naiset, olivat levottomia; usma oli niin paksua, että he eivät voineet erottaa koko aluksen pituutta eteensä. He olivat nähneet loordin ja hänen seurueensa veneen laskevan salakuljettaja-aluksen kylkeen, mutta eivät olleet enää nähneet miten se sitte jätettiin airoitta ajelemaan, koska sumu sitä ennen oli peittänyt kaiken näkyvistä. Huvipurteen ei ollut jäänyt muuta kuin kolme miestä, ja jos olisi tullut ruma ilma, olisivat purressaolijat joutuneet varsin vaikeaan asemaan.

Mr. Hautaine oli ottanut päällikkyyden asiakseen ja käskenyt ampua kanuunoilla, jotta vene voisi löytää takaisin alukselle. Neljättä laukausta oltiin juuri panostamassa, kun havaittiin, että salakuljettajain kutteri alkoi hämärtää sumun seasta.

«Siinä he ovat», huudahtivat merimiehet, «ja he ovat ottaneet saaliin mukaansa! Kolme eläköön-huutoa Arrowille!»

«Halloo! Tehän tulette ihan kiinni meihin!» huusi Hautaine.

«Juuri niin aioimme tehdä, sir», vastasi Pic-

kersgill, hypäten aluksen kannelle miestensä seuraamana.

«Kuka perhana te olette?»

«Aivan sitä samaa kysyin minä loordi B:ltä, kun hän tuli meidän alukseemme», vastasi Pickersgill, nostaen hattuaan naisille.

«No niin, mutta mitä asiaa teillä on tänne?»

«Aivan sitä samaa kysyin minä loordi B:ltä», vastasi Pickersgill.

«Missä on loordi B., sir?» kysyi Cecilia Osulton, lähestyen salakuljettajaa; «onko hän turvassa?»

«Kyllä, madam, hän on turvassa; ainakin hän on veneessään kaikkine miehineen, ja vahingoittumattomana. Mutta teidän täytyy suoda anteeksi, jos pyydän teitä ja muita naisia menemään alas kannen alle siksi aikaa kun puhun muutaman sanan näitten herrojen kanssa. Älkää olko levoton, neiti, teitä ei loukata eikä kohdella pahoin — olen vain ottanut tämän aluksen haltuuni toistaiseksi.»

«Ottanut haltuunne huvipurren!» huusi Hautaine.

«Niin, sir, koskapa huvipurren omistaja katsoi sopivaksi yrittää anastaa minun alukseni. Olen aina luullut huvipurseen purjehtivan ajanvietteeksi ja pitävän itseään liian hyvinä sekaantumaa muitten ihmisten hommiin; mutta näyttää

siltä kuin asia ei ensinkään olisi sellainen. Tämän huvipurren omistaja on katsonut sopivaksi rikkoo puolueettomuuden ja aloittaa hyökkäyksen, ja sellaisissa olosuhteissa olen minä nyt kostoksi ottanut huvipurren haltuuni.»

«Ja sallitteko kysyä, mitä aiotte tehdä, sir?»

«Varsin yksinkertaisesti teen muutamaksi päiväksi vaihtokaupan. Lähetän teidät alukseeni salakuljettajiksi ja jään itse tänne naisten kanssa huvittelemaan kerran huvipurrellakin.»

«Kuinka, sir, ette kai aikone . . .?»

«Olen lausunut ajatukseni, hyvät herrat, ja se riittää; olisin pahoillani, jos minun täytyisi käyttää pakkoa, mutta vaadin, että minua totellaan. Teillä on, mikäli huomaa, vain kolme miestä enää täällä: ne eivät riitä huolehtimaan aluksesta, loordi B:tä ja noita muita ette taas tapaa ennen kuin muutaman päivän kuluttua. Säädyllisyyteni naisia kohtaan ja pelkkä ihmistuntokin sanoo minulle, että minä en voi jättää alusta oman onnensa nojaan sen ollessa näin avuttomassa tilassa. Kun oma aluksenikin samaan aikaan tietysti tarvitsee miehiä, niin olisin teille kiitollinen, jos hyväntahtoisesti siirtyisitte sinne ja veisitte sen eheänä satamaan. Se on vähin vastapalvelus, minkä voinette tehdä minun teitä kohtaan osoittamastani suopeudesta. Mutta tuollaisissa puvuissa, hyvät herrat, ette

sovi suorittamaan tehtävääne; suvaitkaa sen-
vuoksi vaihtaa vaatteita ja ottaa päällemme nämä.»

Corbett ojensi Hautainelle, Ossultonille, Vaughanille ja Seagrovelle kullekin villapaidan, karkean nutun ja housut. Hetken hyödyttömästi vastusteltuaan herrat riisuutuivat ja pukeutuivat salakuljettajain vaatteisiin, ja heidät vietiin Happy-go-Luckyyn.

Kolme englantilaista matruusia lähetettiin myöskin salakuljettaja-alkukseen ja suljettiin kannen alle, samoin kuin Ossultonin palvelija, jolla oli samanlaiset vaatteet kuin isännälläänkin. Corbett ja hänen miehensä siirsivät kaiken salakuljetustavaran huvipurteen, ja kiinnittivät veneen sen peräpuoleen. Kun Morrison sitten oli saanut tarpeelliset määräykset, erosivat alukset toisistaan. Morrison ohjasi salakuljettaja-aluksen kohti Cherbourgia, ja Pickersgill suuntasi huvipurren rannikkoa pitkin länteen päin.

Noin tunnin kuluttua haihtui sumu, ja tulli-
veneeseen nähtiin pysyttelevän paikallaan odotellen veneitään, jotka olivat soutamassa takaisin ja jo aivan lähellä alusta; Happy-go-Lucky sen sijaan oli noin kolmen penikulman päässä aavalla merellä. Loordi B. ja hänen miehistönsä olivat noin neljän penikulman päässä maista, meloen ja ajautuen vuoroveden mukana Portlandia kohti. Heti kun veneet oli saatu laivaan, lähti tulli-

kutteri täysin purjein ajamaan takaa salakuljettaja-
alusta, kiinnittämättä mitään huomiota huvipur-
teen ja näkemättä venettä, joka ajelehti West
Bayssä, — tai välittämättä siitä.

V LUKU.

Valepukuisina.

«Tässä nyt olemme, Corbett, ja minä vain toivon, että meillä olisi tavaroita ollut kaksin verroin enemmän», huomautti Pickersgill. «Mutta en salli liikeasioiden viedä aikaani kokonaan — meidän täytyy myöskin saada hiukan hupia. Minusta näyttää siltä kuin nuo vaatteet tuolla sopisivat teille, Corbett, ja nuo taas, jotka puhe- miehenä toimineella sirotekoisella miehellä oli, sopivat varmaan hyvin minulle. Pukekaamme ne yllemme, ja sitten aamiaiselle.»

Pickersgill laittausi mr. Hautainen vaatteisiin, ja Corbett taas omaksui mr. Ossultonin puvun. Muonamestari kutsuttiin kannelle, eikä hän uskaltanut olla tottelematta; pelosta vapisten ilmestyi hän esille.

«Viekää nämä vaatteet alas», käski Pickersgill, «ja huomatkaa, että minä nyt olen aluksen päällikkönä; ja sen aikaa kuin minä olen laivassa, on teidän osoitettava minulle samaa arvonantoa kuin loordi B:lle, — niin, vieläpä teidän on aina

puhuteltava minua loordi B:ksi. Nyt valmistatte aamiaisen ja päivällisen, ja teette velvollisuutenne yhtä tarkkaan kuin loordi itse olisi laivassa; teidän on katsottava, että hoidatte meitä hyvin, sillä en salli, että naiset saisivat huonommat olot nyt kuin tätä ennen. Ilmoittakaa kaikille, mitä olen sanonut; ja kun nyt olette kuullut määräykseni, on teidän huolehdittava, että niitä myöskin noudatetaan. Ellette tottele, niin muistakaa, että minulla on omat mieheni aluksessa, ja jos minä vain viittaankin sormellani, *niin meressä olette!* Oletteko nyt täysin ymmärtänyt määräykseni?»

«Kyllä, . . . sir», änkytti muonamestari.

«Kyllä, *sir!* — Mitä juuri sanoin teille, te lurjus? — Kyllä, mylord. Ymmärrättekö?»

«Kyllä, . . . mylord.»

«Kuulkaapa nyt, herra muonamestari: kenen vaatteet on tällä herralla yllään?»

«Mr. . . . mr. Ossultonin, luulen, sir . . . mylord, tarkoitan.»

«Hyvä on; muistakaa, että vast'edes aina puhuttelette tätä herraa mr. Ossultoniksi.»

«Kyllä, mylord», ja muonamestari hävisi alas kiireen kaupalla; alhaalla otti hän pari konjakki-ryppyä, estääkseen pyörtymystä.

«Keitä he oikein ovat, ja mitä väkeä, mr. Maddox?» huudahti itkettynyt kamarineito.

«Merirosvoja! . . . *verenhimoisia, murhamielisiä, mihin tahansa valmiita merirosvoja!*» vastasi muonamestari.

«Oh!» kirkui kamarineito; «miten käykään meidän turvattomien naisraukkojen?» Ja hän riensi kajuuttaan ilmoittamaan kuulemaansa kauheata tietoa.

Kajuutassa eivät naiset ollenkaan olleet missään kadehdittavassa asemassa. Mitä tulee vanhempaan miss Ossultoniin (tai ehkä on parasta erotukseksi täst'edes sanoa häntä yksinkertaisesti miss Ossultoniksi ja hänen veljentytärtään Ceciliaksi), niin hän istui pitäen hajusuolaa nenänsä alla, ja häntä kiusasivat kauhean hädän ja loukatun ylpeyden sekavat tunteet. Mrs. Lascelles itki, mutta hiljaa. Cecilia oli alakuloinen, ja hänen sydämensä sykki levottomana ja epätietoisena, kun tyttö syöksyi sisään.

«Oi armollinen neiti! Oi miss! Oi mrs. Lascelles! Olen päässyt selville kaikesta! He ovat verenhimoisia, murhamielisiä, mihin tahansa valmiita merirosvoja!!!»

«Jumala armahtakoon!» huudahti miss Ossulton; «eivät kai he sentään uskalla . . .?»

«Oi, armollinen neiti, he uskaltavat mitä hyvänsä! He aikoivat aivan vast'ikään heittää muonamestarin mereen; ja he ovat vääntäneet mullin mallin kaikki matkalaukut, ja pukeutuneet

herrojen parhaisiin vaatteisiin. Heidän kapteeninsa sanoi muonamestarille olevansa loordi B. ja että jos muonamestari uskaltaisi puhutella häntä muulla nimellä, hän leikkaisi poikki hänen kurkkunsa toisesta korvasta toiseen, ja että ellei kokki laita heille hyvää päivällistä, niin vannovat he hakkaavansa oikean käden häneltä ja pakoittavansa hänet syömään sen pippuritta ja suolatta!»

Miss Ossulton kirkui selontekoa kuullessaan ja sai hermokohtauksia. Mrs. Lascelles ja Cecilia riensivät hänen avukseen; mutta viime mainittu ei ollut unohtanut, miten kovin toisenlaista Jack Pickersgillin käyttäytyminen oli ollut ja miten kohteliaasti hän oli esiintynyt, kun hän tuli alukseen. Hän ei senvuoksi uskonut, mitä tyttö kertoi, mutta hän oli sittenkin kovin rauhaton ja epätietoinen varsinkin isänsä kohtaloa ajatellessaan. Saatuaan tätinsä tointumaan pisti hän päähänsä hatun, joka oli ollut sohvalla.

«Minne olet menossa, rakas ystävä?» kysyi mrs. Lascelles.

«Kannelle», vastasi Cecilia. «Minun täytyy ja minä tahdon puhua noille miehille.»

«Taivas armahtakoon, Cecilia! menossa kannelle! etkö sitten kuullut, mitä Phoebe kertoi!»

«Kyllä, tati, kyllä kuulin; mutta en kestä tätä kauempaa.»

«Pidättäkää häntä! pidättäkää häntä!... Hänet murhataan!... hänet... hän on miele-tön!» kirkui miss Ossulton; mutta kukaan ei koettanut estää Ceciliaa, ja kannelle hän meni. Ylös tullessaan hän näki Jack Pickersgillin ja Corbettin kävelevän kannella edes takaisin, yhden salakuljettajista pitävän perää ja muitten olevan keulapuolella, ja kaikki aivan yhtä rauhallisina kuin konsa aluksen oma miehistö. Heti kun Cecilia ilmaantui kannelle, nosti Jack hattuaan ja kumarsi hänelle.

«En tiedä kenen kanssa minulla on kunnia puhua, arvoisa nuori neiti; mutta minulle on imarteluksi tämä luottamuksen osoitus. Teistä tuntuu, ja minä vakuutan käsityksenne oikeaksi, että te ette ole joutunut kokonaan omavaltaiten ihmisten käsiin.»

Cecilia loi silmänsä Pickersgilliin pikemmin hämmästyneenä kuin peloissaan. Mr. Hautainen puku sopi hänelle; hän oli kaunis, komeannäköinen mies, eikä hänen esiintymisessään ollut mitään rosvonomaista, ellei hän, kuten Byronin «Merirosvo», ollut *puoliksi villi, puoliksi lempeä*. Cecilia ei voinut olla mielessään tunnus-tamatta, että hän Almackissa ja muissa ylhäisissä piireissä oli tavannut monta miestä, jotka ulkonaiseen esiintymiseensä nähden paljoa vähemmän voivat vaatia herrasmiehen nimeä.

«Olen rohjennut tulla kannelle, sir», virkkoi Cecilia hiukan värisevällä äänellä, «pyytääkseni sellaista suosionosoitusta, että tahtoisitte ilmoittaa minulle, mitä aiotte sekä alukseen että meihin naisiin nähden!»

«Ja minä puolestani tunnen olevani kovin kiittollinen siitä, että niin teette, ja vakuutan teille, että vastaan vilpittömästi kysymyksiinne, sikäli kuin itsekään olen asioista päättänyt; mutta tähän vapisette, — sallikaa minun saattaa teidät istumaan. Lyhyesti sanoen siis, haihduttaakseni teidän nykyisen levottomuutenne, ilmoitan aikomuksenani olevan palauttaa aluksen omistajalleen kaikkine tavaroineen, jotka säilytetään yhtä tunnontarkkaan kuin jos olisivat kirkon omaisuutta. Mitä teihin tulee ja muihin laivassa oleviin naisiin, vakuutan kunniasanallani, että teidän ei tarvitse peljätä mitään, — että teitä kohdellaan kaikin puolin kunnioittavasti; yksityiselämässänne ei teitä millään tavoin häiritä, ja muutaman päivän kuluttua taas pääsette omaistenne pariin. Nuori neiti, kaiken tämän takaan sieluni autuuden nimessä, mutta samalla täytyy minun asettaa muutamia pikku ehtoja, joita ei kuitenkaan ole vaikea täyttää.»

«Mutta, sir», vastasi Cecilia varsin rauhoitettuna, sillä Pickersgill oli puhunut hänen kanssaan mitä kohteliaimmin, «te olette kai salakul-

jettajain kapteeni? Pyydän senvuoksi teitä ystävällisesti vastaamaan vielä yhteen kysymykseen: miten on käynyt loordi B:n ja hänen veneensä? Hän on minun isäni.»

«Minä jätin hänet veneeseensä aivan vahingoittumattomana, arvoisa nuori neiti, mutta airot annoin ottaa pois veneestä.»

«Silloinhan hän on hukassa!» huudahti Cecilia ja painoi nenäliinan silmilleen.

«Ei, neiti hyvä; hän on todennäköisesti jo maissa. Vaikka teinkin hänet kykenemättömäksi avustamaan tullimiehiä meidän kiinniottamisemme, jätin hänelle kuitenkin keinot, millä päästä maihin. Kuka tahansa ei olisi tehnyt samoin, hänen käyttäytyttyään siten kuin hän meitä kohtaan menetteli.»

«Minä pyysin häntä olemaan lähtemättä», ilmaisi Cecilia; «sain hänelle, ettei se ollut ritarillista ja että hänellä ei ollut mitään selvitetävänä salakuljettajain kanssa».

«Kiitän teitä siitäkin,» vastasi Pickersgill. «Ja nyt, miss . . ., — ikävä kyllä, en voi muistaa loordin perhenimeä . . .»

«Ossulton, sir», sanoi Cecilia, luoden kummastuneena katseensa Pickersgilliin.

«Siis teidän luvallanne, miss Ossulton, teen teidät nyt uskotukseni; suonette anteeksi, että käytän näin tuttavallista sanaa, — haluan vain

haihduttaa teiltä kaiken pelon. Samalla en voi sallia, että ilmaisette minun suunnitelmiani koko seurueelle. Tunnen voivani luottaa teihin, sillä te olette rohkea, ja missä on rohkeutta, siellä on yleensä myöskin vilpittömyyttä; mutta teidän täytyy ensin sanoa minulle, suvaitsetteko hyväksyä nämä ehdot?»

Cecilia epäröi hetkisen; ajatus, että hän tulisi olemaan salakuljettajan uskottuna, hieman hätkähdytti häntä, mutta sittenkin, salakuljettajan aikomusten tunteminen — joskaan hän ei saisi ilmaista niitä muille naisille — voisi ehkä olla tärkeätäkin, kun hän silloin saattaisi kehoittaa mr. Pickersgillia luopumaan niistä. Hän ei voisi joutua sen huonompaan asemaan kuin missä nyt jo oli, mutta voisi kyllä mahdollisesti päästä parempaan. Pickersgillin käytös oli tähän asti ollut sellainen, että se herätti luottamusta; ja vaikka hän uhmasikin lakeja, näytti hän kuitenkin pitävän arvossa soveliaisuuden vaatimuksia. Cecilia oli rohkea tyttö, ja lopulta hän vastasi:

«Suostun edellyttäen, että se, mitä haluatte minun pitävän salassa, ei vahingoita ketään tai tuota minulle ikävyyksiä omituisessa asemassani.»

«En tahtoisi tehdä pahaa karpäsellekään, miss Ossulton, muutoin kuin itsepuolustukseksi; ja tunnen aivan liian suurta kunnioitusta teitä koh-

taan sen käytöksen vuoksi, jota olette osoittanut lyhyen kohtauksemme aikana, voidakseni aiheuttaa teille ikävyyksiä. Sallikaa minun nyt olla avomielinen; ja ehkä te sitten puolestanne tunnustatte, että minun asemassani muut olisivat menetelleet samalla tavalla, mutta eivät ehkä olisi olleet puoleksikaan niin pitkämielisiä. Teidän isänne sekaantuu ilman vähintäkään oikeutta minun asioihini: hän haluaa ottaa minut kiinni, saada minut toimitetuksi vankilaan, tuomituksi suuriin sakkoihin, ehkäpä karkoitetuksi koko maasta. En ryhdy ollenkaan puolustamaan salakuljetusta; riittää kun sanon, että eräiden lakien rikkomisesta tulee sakkoja ja rangaistuksia ja että minä juuri senkin hyvin tietäen harjoitan tointani. Mutta loordilla ei ollut minkäänlaisia laillisia valtuuksia käydä kimppuuni; hänen tekonsa perustui kokonaan mielivaltaan; ja jos olisin heittänyt hänet ja hänen miehensä mereen, olisi minulla siihenkin ollut hyvä oikeuteni, sillä heidän yrityksensä oli suoraan sanoen merirosvousta. Kun isänne nyt siten tahtoi muuttaa huvipurren tullikutteriksi, niin ette saa kummeksua, jos minä nyt vastavuoroon muutan purren salakuljettaja-alukseksi; ja kun hän on sekoittanut toisiinsa tullivalvonnan ja huvipurjehtimisen, niin ei häntä saata ihmetyttää, jos minä vastavuoroon sekoitan hiukan toisiinsa huvipurjeh-

dusta ja salakuljetusta. Olen puettanut teidän miehiset seuralaisenne salakuljettajiksi ja lähettänyt heidät purjehtimaan aluksellani Cherbourgiin, missä he kaikessa turvassa pääsevät maihin; ja heidän asemastaan olemme minä ja se ainoa henkilö, jonka olen voinut sallia olla pilassa mukana, pukeutuneet herrasmiehiksi. Tarkoitukseni on kahtanainen: ensinnäkin on saatava maihin lastini, joka minulla nyt on täällä aluksessa ja joka on varsin kallis arvoltaan; toisekseen on minun kostettava isälleen ja hänen seuralaisilleen heidän hyökkäyksensä minua vastaan, ja sen teen asettumalla heidän sijaansa, pari päivää nauttien heidän yltäkylläisyydestään. Aikomuksenani on käyttää eräitä vapauksia ainoastaan arvoisan loordin viineihin ja ruokavarastoihin nähden, mutta kaiken muun jätän ennalleen, — siitä voitte olla vakuutettu. Mutta minulle ei koidu mitään hupia koko jutusta, elleivät naiset ole mukana kanssamme päivällispöydässä, kuten tähän asti ovat aterioineet teidän isänne ja hänen ystäviensä kera.»

«Sitä tuskin voitte odottaa, sir», sanoi Cecilia.

«Kyllä, sitä odotan; eikä se ole vain purren ja teidän oman nopean vapautumisenne ehtona, vaan se on myöskin ainoa keino, jolla saatte mitään syödäksenne. Huomaatte, miss Ossulton, että isäin pahat teot kostetaan lapsille. Olen

nyt ilmoittanut teille, mitä aion tehdä ja mitä haluan. Saatte harkita asiaa ja päättää, eikö kaikille asianomaisille ole parasta, että suostutte. Teillä on lupa ilmoittaa toisille naisille että, miten he käyttäytynevätkin, he saavat olla aivan yhtä turvassa huonolta kohtelulta ja säädyttömyyksiltä kuin jos olisivat Grosvenor Squarella Lontoossa, mutta en takaa että he eivät saa kärsiä nälkää, jos he — saatuaan osakseen niin paljon hyväntahtoisuutta joka suhteessa — osoitautuvat niin vähän kiitollisiksi, etteivät suostu kunnioittamaan meitä seurallaan.»

«Te tahdotte siis sanoa, että aiotte nälällä pakoittaa meidät alistumaan?»

«Ei, ei nälällä, miss Ossulton; mutta muistakaa, että saatte vain vettä ja leipää ja että pidämme teidät kaikki pidätettyinä, kunnes myönnytte; pidätyksenne vain lisäisi isänne huolestusta.»

«Te osaatte saada toisen vakuutetuksi, sir», sanoi Cecilia. «Omasta puolestani toivon aina olevani valmis uhraamaan kaiken ylpeyden tunteeni, säästääkseeni isältäni niin paljon levottomuutta. Teidän luvallanne siis: menen alas kajuuttaan ja vapautan muutkin naiset heidän pahimmasta pelostaan. Mitä tulee sen saavuttamiseen, mitä haluatte, voin vain sanoa sen, että minulla näin nuorena tuskin on suurtakaan

vaikutusvaltaa itseäni vanhempiin, ja että minun silloin on ehdottomasti alistuttava siihen, kun minulla ei ole lupaa selittää heille sellaisia syitä, jotka voisivat heihin vaikuttaa. Voisitteko sen vuoksi sikäli vapauttaa minut lupauksestani, että sallitte minun ilmaista kaiken, mitä nyt olette sanonut minulle, ainoalle laivassa olevalle naidulle naiselle? Luulen että silloin voisin saavuttaa mitä haluatte ja mitä suoraan sanoen minä yritän toteuttaa *ainoastaan* sen vuoksi, että kovin haluan taas päästä ystäväni pariin.»

«Ja vapautua minun seurastani», vastasi Pickersgill, hymyillen ivallisesti, — «luonnollisesti; mutta minun täytyy saada suoritetuksi vähäinen kostoni ja saankin sen; ja vaikka te voitte inhota minua ja luultavasti inhoattekin, ei teillä missään tapauksessa tule olemaan kovin hirvittäviä syytöksiä tehtävänä minua vastaan. Ennen kuin menette alas, miss Ossulton, annan teille luvan ottaa uskotukseni tuon mainitsemanne arvoisan naisen; ja pyydän saada luvan esitellä ystäväni, mr. Ossultonin»; ja Pickersgill viittasi kädellään Corbettia kohti, joka nosti hattuaan ja teki syvän kumarruksen.

Cecilia Ossultonin oli mahdoton olla vetämättä suutaan hymyyn.

«Ja», jatkoi Pickersgill, »kun nyt olen ottanut laivan päällikkyuden loordin sijasta, on aivan

välttämätöntä, että otan myöskin loordin nimen. Niin kauan kuin olen aluksessa, olen siis loordi B.; ja sallikaa minun esittäytyä tällä nimellä: minua ei saa puhutella muuksi. Voitte luottaa siihen, miss Ossulton, että olen mitä isällisimmin huolehtiva viihtymyksestänne ja mukavuudestaanne!»

Jos Cecilia Ossulton olisi uskaltanut vapaasti ilmaista todelliset tunteensa tällä hetkellä, niin hän olisi purskahtanut äänekkääseen nauruun; olihan tämä kaikki niin kovin hullunkurista. Mutta samalla juuri aseman ilveilymäisyys rauhoitti häntä vielä enemmän. Hän meni kajuuttaan, raskas paino kirvonneena sydämeltään.

Sillävälin olivat miss Ossulton ja mrs. Lascelles kannen alla olleet kovin levottomina Cecilian pitkällisen poissaolon vuoksi; he eivät tieneet mitä ajatella, eivätkä rohjenneet nousta kannellekaan. Mrs. Lascelles oli jo kerran päättänyt kaiken uhallakin mennä ylös; mutta miss Ossulton ja Phoebe olivat alkaneet pelästyneinä kirkua ja niin hartaasti pyytäneet häntä olemaan heitä jättämättä, että hän vastahakoisesti oli suostunut jäämään alas. Cecilian kasvot, hänen astuessaan kajuuttaan, rauhoittivat mrs. Lascellesin, mutta eivät tätiä, joka juoksi hänen luok-

seen ja itkien ja nyhkyttäen heittäytyi hänen kaulaansa, sanoen:

«Mitä ovat he tehneet sinulle, rakas Cecilia-raukkani?»

«Eivät yhtään mitään, täti», vastasi Cecilia; «kapteeni puhuu varsin ystävällisesti ja lupaa osoittaa kaikkea mahdollista arvonantoa meitä kohtaan, kun vain tottelemme hänen käskyjään; mutta muussa tapauksessa . . .»

«Muussa tapauksessa . . . mitä sitten, Cecilia?» kysyi miss Ossulton tarttuen veljentytärtään käsivarteen.

«Antaa hän meidän nähdä nälkää eikä päästä meitä pois täältä.»

«Jumala meitä armahtakoon!» huusi miss Ossulton ja alkoi taas nyhkyttää.

Cecilia meni nyt mrs. Lascellesin luo ja ilmoitti hänelle kahden kesken kaiken mitä oli tapahtunut. Mrs. Lascelles oli Cecilian kanssa samaa mieltä siitä, että heidän ei tarvinnut pelätä mitään loukkauksia, ja asiasta keskustellessaan puhkesivat he molemmat lopulta äänekääseen nauruun: jutulla oli uutuudenviehätyksensä, ja perin naurettavaa oli, että herroista oli tullut salakuljettajia. Cecilia oli mielissään siitä, että hän ei saanut kertoa mitään tädilleen, koska hän toivoi tädin nyt niin säikähtyvän koko

selkkauksesta, ettei häntä enää milloinkaan tarvitsisi saada seurakseen huvipurjehdukselle; ja mrs. Lascelles oli vain liiankin iloinen siitä, että miss Ossultonilla oli kiusaa, tämä kun oli niin monasti ja moninaisilla tavoilla häntä loukannut. Keskustelun päätyttyä olivat molemmat siis varsin tyytyväisiä, ja mrs. Lascelles tunsu luonnollista uteliaisuutta päästä näkemään uutta loordi B:tä ja uutta mr. Ossultonia. Mutta he eivät olleet vielä syöneet aamiaista ja tunsivat nyt itsensä kovin nälkäisiksi, päästyään levottomuudestansa. He käskivät senvuoksi Phoeben pyytää muonamestarilta hiukan kahvia tai teetä. Tuli vastaus: «Aamiainen on katettu kajuuttaan, ja loordi B. toivoo, että naiset tulevat aterialle.»

«Ei, ei», vastasi mrs. Lascelles, «sitä en voi tehdä, ennen kuin olen tullut ensin esitellyksi heille».

«Minäkään en tahdo mennä», vastasi Cecilia; «mutta kirjoitan lappusen, jotta saamme aamiaisen tänne».

Cecilia kyhäsi lyijykynällä seuraavat rivit:

«Miss Ossulton tervehtii loordi B:tä; kun naiset tuntevat itsensä kovin huonovointisiksi tänänaamuisen levottomuuden jälkeen, ovat he varmoja siitä, että arvoisa loordi suo anteeksi, jos he eivät voi tulla aamiaiselle, mutta toivovat tapaavansa arvoisan loordin päivällispöydässä, ellei jo sitä ennen kannella.»

Pyyntöön tuli suosiollinen vastaus, ja muonamestari kattoi pian aamiaispöydän naisten kajuuttaan.

«No, Maddox», kysyi Cecilia, «miten tulet toimeen uuden isäntäsi kanssa?»

Muonamestari loi katseen ovea kohti, nähdäkseen oliko se suljettu, pudisti päätään ja sanoi sitten epätoivoisen näköisenä:

«Hän on antanut määräyksen paistaa metsäriistaa päivälliseksi, miss, ja kaksi kertaa on hän uhannut heittää minut mereen.»

«Sinun täytyy totella häntä, Maddox, muutoin hän aivan varmaan täyttää uhkauksensa. Nämä merirosvot ovat hirvittäviä ihmisiä. Ole tarkka ja palvele häntä aivan niinkuin hän olisi isäni.»

«Kyllä, kyllä, armollinen neiti, tahdon niin tehdä; mutta tulee sitä vielä meidänkin aikamme. Tämähän on aavalla merellä tapahtuvaa *murto-varkautta*, ja kuljen mielelläni vaikka viisikymmentä penikulmaa nähdäkseni hänen hirttämisensä.»

«Muonamestari!» huusi Pickersgill kajuutasta.

«Oi, hyvä Jumala! ei kait hän ole kuullut puhettani . . . luuletko hänen kuulleen, miss?»

«Seinät ovat hyvin ohuet, ja sinä puhuit äänekkäästi», sanoi mrs. Lascelles; «riennä joka tapauksessa heti hänen luokseen».

«Hyvästi, miss; hyvästi, armollinen rouva, ellen näkisi teitä enää», sopersi Maddox vavis-
ten pelosta, kun hän totteli kauhistavaa käskyä
. . . jonka tarkoituksena oli pyytää hammastikkua.

Miss Ossulton ei tahtonut koskea aamiaiseen; mutta mrs. Lascellesilla ja Cecilialla oli mainio ruokahalu.

«On ikävä istua suljettuna tänne kajuuttaan», virkkoi mrs. Lascelles; «tule, Cecilia, mennään kannelle».

«Ja jätätte minut tänne!» huusi miss Ossulton.

«Onhan Phoebe täällä, täti; menemme kannelle koettaaksemme taivuttaa merirosvot vie-
mään meidät maihin.»

Mrs. Lascelles ja Cecilia panivat hatun päähänsä ja menivät ylös. Loordi B. nosti heille hattuaan ja pyysi saada kunnian tulla esitellyksi kauniille leskelle. Hän johti naiset istumaan ja aloitti sitten keskustelun eri asioista, joilla samalla oli uutuu-
den mielenkiintoa naisille. Loordi puhui Ranskasta ja kuvasi sen satamakaupun-
keja, kertoi silloin tällöin väliin hauskan kaskun, osoitti naisille eri niemet, lahdet, kaupungit ja kylät, joiden ohi nopeasti viiletettiin, ja aina oli hänellä joku pikku juttu kerrottavana kunkin yhteydessä. Ennen kuin naiset olivat olleet kahta tuntia kannella, havaitsivat he suureksi ihmeek-

seen olevansa ei vain huvitettuja kuulemastaan, vaan vieläpä keskustelekansakin salakuljettajakapteenin kanssa, ja useastikin olivat he ääneensä nauraneet. Mutta tuo tekoloordi oli herättänyt heissä luottamusta; he uskoivat täydelleen, että kaikki hänen selittelynsä oli totta ja että hän oli ottanut purren haltuunsa kuljettaakseen turvaan tavaransa sekä saadakseen kostaa ja kelpo tavalla nauraa. Mutta mikään näistä kolmesta rikoksesta ei ole kuolemansyntiä kauniimman sukupuolen silmissä, ja Jack oli pulska, sokea mies, jolla oli mainio käytös ja varsin miellyttävä keskustelukyky, samalla kun kapteenin ja hänen ystävänsä esiintymisessä yleensäkin ei ollut ilmennyt muuta kuin mitä suurinta kunnioittavaisuutta.

«Hyvät naiset, kun ette pelkää minua, mikä on suurempi onni kuin minulla on ollut syytä odottaa, niin olette ehkä huvitettuja näkemään, miten kovin pelkureita ovat ne, jotka syyttävät teidän sukupuoltanne arkamaisuudesta. Jos sallitte, lähetän kutsumaan kokkia ja muonamestaria ja tiedustelen heiltä päivällisestämme.»

«Tietäisinpä mielelläni, mitä saamme päivälliseksi», sanoi mrs. Lascelles teennäisen vakavana; «vai mitä arvelet, Cecilia?»

Cecilia painoi nenäliinan suulleen.

«Käskekää muonamestarin ja kokin heti tulla tänne peräkannelle», huusi Pickersgill.

Muutaman sekunnin kuluttua ilmaantuivat molemmat.

«Muonamestari!» huusi Pickersgill lujaa.

«Tässä olen, mylord», vastasi Maddox, hattu kädessä.

«Mitä viinejä olette ottanut esille päivälliseksi?»

«Samppanjaa, mylord, ja punaviiniä, mylord, ja madeiraa ja sherryä, mylord.»

«Ette bourgognea, sir?»

«En, mylord; bourgognea ei ole laivassa!»

«Ei ole bourgognea, sir! Uskallatteko sanoa minulle sellaista?»

«Sieluni autuuden nimessä, mylord», huuhahti Maddox ja lankesi polvilleen, «bourgognea ei ole laivassa — kysykää naisilta.»

«Hyvä on, sir, saatte mennä.»

«Kokki, mitä teillä on päivälliseksi?»

«Paistettua lamm . . . metsänriistaa, sir . . . mylord», vastasi kokki, valkea lakki kädessään.

«Ja mitä vielä, mies?»

«Keitettyä vasikanpäätä, mylord.»

«Keitettyä vasikanpäätä! Se on käristettävä, muutoin korvennutan teidät, sir!» huusi Pickersgill äkäisellä äänellä.

«Kyllä, mylord; käristän sen.»

«Ja mitä vielä, sir?»

«Maintenon-kotletteja, mylord.»

«Maintenon-kotletteja! Vihaan niitä . . . en tahdo niitä, sir. Ne on laitettava *à l'ombre chinoise.*»

«En tiedä, mitä se merkitsee, mylord.»

«Se ei liikuta minua, lurjus. Ellette saa sitä selville ennen päivällistä, niin kalojen ruoaksi joudutte . . . siinä kaikki; saatte mennä.»

Kokki hoiperteli pois väännellen käsiään ja valkeata lakkiaan — sillä hänellä oli se vielä oikeassa kädessään — ja katosi kannen alle etukannen luukusta.

«Olen tehnyt tämän osoittaakseni teille kohteliaisuuden, jonka hyvin olette ansainneet, arvoisat naiset; olette rohkeampia kuin toinen sukupuoli.»

«Muistakaa, että me olemme alkaneet luottaa teihin, kun olette antanut vakuudeksi sananne, mylord.»

«Osoitatteko siis minulle sen kunnian, että luotatte minuun?»

«En niin tehnyt, ennen kuin näin teidät», vastasi mrs. Lascelles; «mutta nyt olen vakuutettu siitä, että te pidätte lupauksenne.»

«Te tosiaan rohkaisette minua, arvoisa rouva, edelleen noudattamaan oikeutta», sanoi Pickersgill kumartaen; «sillä olisinpa kovin pahoillani,

ellette voisi hyväksyä tekojani, ja vielä enemmän pahoillani, jos osoittautuisi, etten ole luottamuksenne arvoinen.»

Kuten lukija huomaa, on kaikki toistaiseksi menemässä erinomaisen hyvin.

VI LUKU.

Huvipursi salakuljettaja-aluksena.

Cecilia palasi kajuuttaan katsomaan, oliko hänen tätinsä jo käynyt rauhallisemmaksi; mutta mrs. Lascelles jäi kannelle. Hän oli kovin mieltynyt mr. Pickersgilliin, ja he jatkoivat keskusteluaan. Pickersgill ryhtyi puolustamaan käytöstään loordi B:tä kohtaan, eikä mrs. Lascelles voinut muuta kuin myöntää, että häntä oli ärsytetty menettelyynsä. Jonkun aikaa haasteltua viittasi hän Pickersgillin ammattiin ja siihen, miten paljon ylempänä tuollaista lainvastaista tointa mr. Pickersgill näytti olevan.

«Ehkä ette usko minua, arvoisa rouva», vastasi Pickersgill, «jos sanon teille, että minulla on yhtä hyvä oikeus käyttää aateliskilpeä kuin loordi B:llä itsellään, ja että en esiinny todellisella nimelläni. Salakuljetus ei missään tapauksessa ole rikosta; ja minä pidän tätä villiä elämää, jota miehineni vietän, tavattoman paljon parempana kuin olla yli olkain katseltuna seuraelämässä senvuoksi että olen köyhä. Köy-

hyys on kaikkein suurin rikos meidän maassamme. Voin, jos minulla on onni mukana, kerran taas ottaa entisen nimeni. Silloin te ehkä jälleen kohtaatte minut ja voitte silloin, jos tahdotte, paljastaa minut.»

«Sitä en arvatenkaan tekisi», vastasi leski; «mutta sittenkin minua pahoittaa, kun näen henkilön, joka ilmeisesti on aiottu parempaan, toimivan niin häpeällisellä alalla».

«Tuskinpa tiedän, arvoisa rouva, mikä on ja mikä ei ole häpeällistä tässä sovinnaisuuksien maailmassa. Ei pidetä häpeällisenä kumarrella jonkun hovin paheita tai nauttia eläkettä, joka on kiskottu kansan ahkeruuden kustannuksella ja annettu palkaksi halpamielisestä orjailusta. Ei pidetä alhaisena kymmenysten anastamista, jotka on aiottu jumalanpalveluksen edistämiseksi, ja niiden tuhlaamista kylpypaikoilla tai muualla huveja tavoitellessa sen sijaan että harrastettaisiin hyvää. Ei pidetä kehnona kerran toisensa perään ottaa asianajopalkkioita vääryyden puoltamisessa ja viattomuuden ahdistamisessa, totuuden vääristelyssä ja paholaisen avittamisessa. Pörssin uhkapeliä ei katsota alentavaksi, tai valitsijain rehellisyyden turmelemista lahjuksilla, mistä ei ole uhkanakaan sen suurempaa rangaistusta kuin siitä, mihin minä olen syyllinen. Kaikkea tätä ja paljoa muutakaan ei pidetä huo-

nona; ja kuitenkin kaikissa noissakin tapauksissa on yhteiskunnan siveellisiä siteitä höllennetty, sen sijaan että minun alallani ei toimiteta toisille syyllisyyttä...»

«Mutta se on kuitenkin rikosta», keskeytti mrs. Lascelles.

«Se on tullilakien rikkomista, ei muuta. Huomatkaa, rouva hyvä, hallitus yllyttää salakuljetusta, kun on kysymyksessä kotimaisten tuotteiden vieminen mannermaalle, samalla kun se ryhtyy kaikkiin toimenpiteisiin ehkäistäkseen tavara-
rain salaisen tuonnin omaan maahan. Voiko nyt, hyvä rouva, se olla *rikosta* laivan keulan ollessa suunnattuna pohjoiseen, mikä *ei* ole rikosta, kun laiva kulkee vastakkaiseen suuntaan?»

«Ammattia painaa kuitenkin eräänlainen häpeätahra, se täytynee teidän myöntää.»

«Sen tunnustan, arvoisa rouva; ja niin pian kuin vaan voin, luovun koko ammatista. Vanki ei koskaan hartaammin ikävöi vapautusta kahleistaan; mutta en voi jättää tointani, ennen kuin näen olevani siinä asemassa, että minua eivät enää voi ylenkatseellisesti kohdella ne, joitten seurassa olen oikeutettu liikkumaan.»

Tällä hetkellä näyttäytyi muonamestari keulapuolella ja viittaili mrs. Lascellesille, joka pyysi anteeksi ja meni hänen luokseen.

«Jumalan tähden, arvoisa rouva», sanoi Mad-

dox, «kun hän näyttää olevan ystävällinen teille, niin olkaa hyvä ja koettakaa saada selville, miten ne kotletit on laitettava. Kokki repii epätoivoissaan hiukset päästään, emmekä saa koskaan päivällistä; ja niin saan minä kantaa vastuun kaikesta ja minut... heitetään yli laidan.»

Mrs. Lascelles pyysi Maddox-parkaa odottamaan hetkisen, kunnes hän saisi tarpeelliset tiedot. Hän tulikin tuotapikaa takaisin miehen luo.

«Nyt olen saanut asian selville. Kotletit on ensin keitettävä etikassa, sitte paistettava munataikinassa ja tarjottava anshoviskastikkeen ja malagarusinain kera.»

«Ensin paistettava etikassa, sitte keitettävä munataikinassa ja tarjottava mantelien ja rusinoitten kera!»

«Ei — ei!» Mrs. Lascelles toisti ohjeet pelokkaalle muonamestarille ja palasi sitten peräkannelle, jatkaen Pickersgillin kanssa keskustelua, johon nyt myöskin Corbett ensi kertaa otti osaa. Corbettilla oli kyllin älyä käsittääkseen, että kuta vähemmän hän esiintyi ennen kuin hänen esimiehensä oli päässyt hyviin väleihin naisten kanssa, sitä suotuisammaksi koitui tulos.

Sillävälin oli Cecilia mennyt alas tätinsä luo, joka yhä valitteli ja voivotteli. Nuori neiti koetti kaikin tavoin lohduttaa häntä ja saattaa hänet vakuutetuksi siitä, että jos olisivat kohteliaita

ja tottelevaisia, niin heillä ei olisi mitään pelättävänä.

«Kohteliaita ja tottelevaisia, tosiaan», huusi miss Ossulton, «miestä kohtaan, joka on salakuljettaja ja merirosvo! Minä, loordi B:n sisar! Ei milloinkaan! Sen heittiön röyhkeyttä!»

«Se on kaikki totta, täti; mutta muistakaa, että meidän täytyy mukautua olosuhteisiin. Nämä miehet vaativat ehdottomasti, että syömme päivällistä heidän kanssaan, ja siihen on meidän suostuminen, muutoin emme saa päivällistä.»

«Minäkö istuisin samaan pöytään merirosvon kanssa! En milloinkaan! En tahdo päivällistä — tahdon nähdä nälkää — tahdon kuolla!»

«Mutta, rakas täti, muuta mahdollisuutta ei ole päästä vapaaksi; ja ellette suostu, niin mrs. Lascelles luulee, että teillä tosiaan on halu jäädä näiden merirosvojen pariin.»

«Mrs. Lascelles arvostelee muita itsensä mukaan.»

«Kapteeni on kieltämättä varsin kohtelias ja kaunis mies. Hän näyttää valepuvussa aatelismieheltä. Miten kummallista olisikaan, jos tämä kaikki, täti hyvä, olisi pelkkää pilaa!»

«Pilaa, lapseni?» vastasi miss Ossulton, kohtautuen istualleen sohvassa.

Cecilia huomasi osanneensa naulan kantaan, kuten sanotaan; ja hän esitti montakin syytä

käsitykselleen, että kaikki oli vain peloittamiseksi keksittyä pilaa ja että ylhäällä oleva herrasmies oli joku arvossapidetty kansalainen. Niinpä täti alkoi kuulla järjen ääntä ja vihdoin suostui tulemaan mukaan päivällispöytään. Mrs. Lascelles tuli nyt alas, ja kun päivällinen ilmoitettiin valmiiksi, menivät he kaikki aluksen suureen kajuuttaan, missä tapasivat Pickersgillin ja Corbettin odottamassa heidän tuloaan.

Miss Ossulton ei uskaltanut katsoa heihin, ennen kuin hän kuuli Pickersgillin sanovan mrs. Lascellesille: «Ehkä, arvoisa rouva, olette niin ystävällinen ja esittelette minut tälle arvoisalle naiselle, jota minulla ei aikaisemmin ole ollut kunnia nähdä?»

«Mielelläni, mylord», vastasi mrs. Lascelles. «Miss Ossulton, tämän nuoren naisen täti.»

Mrs. Lascelles oli tahallaan esittämättä vastavuoroon «loordia», pitääkseen vanhaa neitoa ymmällä.

«Katson mitä suurimmaksi kunniaksi saada olla miss Ossultonin seurassa», sanoi Pickersgill. «Arvoisat naiset, olemme odottaneet vain teitä, istuaksemme pöytään. Mr. Ossulton, asettukaahan pöydän päähän ja tarjotkaa lientä.»

Miss Ossulton hämmästyí; hän loi katseensa salakuljettajiin ja näki kaksi hyvinpuettua her-

rasmiestä, joista toinen ilmeisesti oli loordi ja toisella sama sukunimi kuin hänellä itsellään.

«Tämän täytyy kaiken olla pilaa», ajatteli hän, ja kävi varsin rauhallisena nauttimaan lientä.

Päivällinen meni miellyttävästi; Pickersgill oli herttainen, Corbett leikkisä, ja miss Ossulton tointui siinä määrin, että joi lasin viiniä loordin kanssa ja kysyi Corbettilta, mitä heidän sukunsa haaraa tämä oli.

«Arvatenkin irlantilaista haaraa?» lausui mrs. Lascelles, ennättäen avuksi.

«Aivan niin, arvoisa rouva», vastasi Corbett.

«Oletteko milloinkaan olleet Torquayssa, arvoiset naiset?» kysyi Pickersgill.

«Emme, mylord», vastasi mrs. Lascelles.

«Laskemme siellä ankkurin tunnin kuluttua ja viivymme sitte luultavasti huomisaamuun asti. Muonamestari, tuokaa kahvi sisään. Sanokaa kokille, että nämä kotletit olivat mainion hyvin laitettuja.»

Naiset vetäytyivät takaisin kajuuttaansa. Miss Ossulton oli nyt vakuutettu siitä, että kaikki oli pelkkää kujetta; «mutta», sanoi hän, «olen sanova loordi B:lle mielipiteeni tämänlaatuisesta pilasta, kun hän tulee takaisin. Mikä tämän loordin nimi on?»

«Hän ei ole tahtonut ilmaista sitä meille», vastasi mrs. Lascelles.

«Pila on kuitenkin mennyt liian pitkälle», jatkoi miss Ossulton; «Cecilia, me menemme maihin Torquayssa ja odotamme, kunnes loordi B. palaa veneellä. En pidä tämänlaatuisesta leikistä; leskille ja rahvaalle voi sellainen sopia.»

Mutta mrs. Lascelles ei ollut hyvillään nähdessään miss Ossultonin olevan taas noin huolettomana. Hänellä oli hiukan kaunaa tätä vastaan, ja hän halusi saada kostaa. Naiset voivat mennä varsin pitkälle saavuttaakseen tällaisen päämäärän. Miten pitkälle mrs. Lascelles olisi saattanut mennä, sitä en ole mies sanomaan; mutta varmaa on, että miss Ossultonin viimeksi virkkama salaviittaus suuresti vahvisti hänen päätöstään. Hän pani hatun päähänsä ja meni kannelle; siellä hän ilmoitti heti kapteenille, että tämä ei voisi tuottaa hänelle ja Cecilialle suurempaa mielihyvää kuin peloittamalla miss Ossultonin, joka nyt arvellen kaiken olevankin pelkkää pilaa oli taas kokonaan saanut takaisin rohkeutensa. Hän mainitsi miss Ossultonin ylpeydestä ja häijyydestä ja sanoi toivovansa, että vanha neiti saisi terveellisen opetuksen. Päästäkseen kostamaan unohti mrs. Lascelles siten itsensä siinä määrin, että teki vastavuoroon salakuljettajasta uskottunsa.

«Mrs. Lascelles, saan tilaisuuden täyttää tei-

dän toivomukseenne, ja samalla pääsen saamaan hupia tehtävieni täyttämässä.»

Heidän keskusteltuaan lyhyen aikaa laski kutteri ankkurinsa Torquayn satamaan. Aurin-
gonlaskuun oli vielä noin kaksi tuntia. Heti kun purjeet oli koottu, tuli purteen pari kaupungissa asuvaa herrasmiestä tervehtimään loordi B:tä, ja kun Pickersgill oli kuullut Ceciliaalta, että hänen isällään ei ollut ketään henkilökohtaisia tuttavuuksia kaupungissa, otti hän itse vastaan vieraat. Hän kutsui heidät kajuuttaan, käski tuoda viiniä ja kehoitti heitä lähettämään pois veneensä, kun huvipurren vene juuri oli lähtemässä maihin. Salakuljettajat pitivät tarkan huolen siitä, että muonamestari, kokki ja kamarineito eivät päässeet mihinkään yhteyteen vieraitten kanssa; heitä vartioittiin Corbettin johdolla kutakin erikseen. Herrat olivat laivassa puolisen tuntia, millä aikaa Corbett ja salakuljettajat olivat kajuutassa täyttäneet matkalaukut pitseillä ja toimittaneet ne veneeseen. Corbett vei vieraat maihin samalla veneellä ja lähti sitten hotelliin, seuranaan salakuljettajat, jotka kantoivat matkalaukkuja, kenenkään millään tavoin epäilemättä tai häiritsemättä heitä. Tultuaan hotelliin hän heti tilasi kyytihevokset ja lähti naapurikaupunkiin, missä oli liiketuttavia; ja niin oli suurin

osa tavaroista saatettu turvaan. Corbett tuli sitten yöllä takaisin, tuoden mukanaan miehiä, ottaakseen vastaan jäljellä olevat tavarat; ja salakuljettajat veivät maihin silkit, teet ja muut tuotteet saman hyvän onnen suosiessa yritystä. Kaikki oli siirretty maihin huvipurresta paitsi eräs osa pitsejä, joka ei ollut mahtunut matkalahkuihin. Pickersgill olisi kuitenkin helposti voinut lähettää nekin maihin; mutta tehdäkseen mieliksi mrs. Lascellesille, järjesti hän asian toisella tavalla.

Seuraavana aamuna, noin tuntia jälkeen aamiaisen, riensi mrs. Lascelles naisten kajuuttaan teeskennellen mitä suurinta tyrmistystä ja vai-pui sohvaan ikäänkuin pyörtymäisillään.

«Taivaan jumalat! Mikä on hätänä?» huu-dahti Cecilia, joka hyvin tiesi mitä oli tulemassa.

«Voi, sitä heittiötä! Minkälaisia ehdotuksia hän onkaan tehnyt!»

«Ehdotuksia! Mitä ehdotuksia? Mitä! Loor-diko?» huusi miss Ossulton.

«Voi, hän ei ole mikään loordi! Hän on lur-jus ja salakuljettaja! Ja hän vaatii, että me mo-lemmat täyttäisimme taskumme pitseillä ja seu-raisimme häntä maihin.»

«Herra armahtakoon minua! Sitten ei tämä kaikki lopultakaan ole pilaa; ja minä olen syö-nyt yhdessä salakuljettajain kanssa!»

«Syönyt yhdessä, miss! — Ellei olisikaan sen pahemmasta kysymys, — mutta nyt on meidän sallittava hänen taluttaa meitä hotelliin. Oi, rakas Cecilia, minun on käsketty mennä kannelle; voi, tule mukaan!»

Miss Ossulton väänteledi sohvalla ja soitti Phoebea tulemaan; hän oli mitä suurimman levottomuuden vallassa.

Ovelle koputettiin.

«Sisään», sanoi miss Ossulton luullen, että oven takana oli Phoebe; mutta sieltä tulikin Pickersgill.

«Mitä tahdotte, sir? Menkää ulos, sir! Menkää heti ulos, muuten kirkaisen!»

«Kirkaiseminen ei auta mitään, armollinen neiti; muistakaa, että kaikki laivamiehet ovat palveluksessani. Olkaa niin hyvä ja kuulkaa minua, miss Ossulton. Olen, kuten tiedätte, salakuljettaja; ja minun täytyy lähettää nämä pitsit maihin. Te tehnette minulle sen palveluksen, että pistätte ne taskuunne tai muuten vaatteisiinne ja laittaudutte valmiiksi lähtemään maihin kanssani. Heti kun olemme saapuneet hotelliin, annatte pitsit minulle, ja minä saatan teidät taasen tänne. Te ette ole ensimmäinen nainen, joka toimittaa maihin salakuljetustavaraa vaatteissaan.»

«Minä, sir, minäkö menisin maihin sellaisella

asialla? Ei, sir — en koskaan! Mitä sanoisivat ihmiset sellaisesta? — Jalosyntyinen miss Ossulton kulkemassa salakuljettajain seurassa! Ei, sir, — en koskaan!»

«Kyllä, neiti hyvä, ja käyden käsi kädessä salakuljettajan kanssa: minä johdan teitä toisesta käsikynkästä ja mrs. Lascelles toisesta; ja neuvon teitä pysymään aivan rauhallisena, sillä ensinnäkin juuri te toimitte salakuljettajana eikä kukaan muu, kun tavarat löydetään juuri teiltä, ja silloin teidät pistetään ehdottomasti vankilaan, — huomattessamme nimittäin vähimmänsäkin vastustelun merkin me juoksemme ilmiantamaan teidät. Ja toisekseen teidän veljentyttärenne jää laivalle vakuudeksi siitä, että te käytäytytte moitteettomasti — ja jos te ollenkaan välitätte hänen vapaudestaan, niin myönnytte heti.»

Pickersgill lähti kajuutasta, ja hetkisen kuluttua astuivat sisään Cecilia ja mrs Lascelles kumpikin kovin hätääntyneen näköisenä. He olivat saaneet tietää kaiken, ja mrs. Lascelles selitti, että hän puolestaan, mieluummin kuin jättäisi Cecilia-raukkansa tuollaisten ihmisten armoille, oli päättänyt alistua salakuljettajain vaatimuksiin. Cecilia myöskin pyysi niin hartaasti, että miss Ossulton, jolla ei ollut vähintäkään aavistusta tästä viekkaudesta, lopulta myöntyi, itkettyään poskensa turvoksiin.

Kun kaikki oli valmiina, jätti Cecilia kajuutan; Pickersgill tuli alas ja saattoi kannelle molemmat naiset, jotka eivät olleet vaihtaneet sanaakaan keskenään sen jälkeen kun Cecilia oli lähtenyt. Vene oli valmiina laivan vierellä, — he astuivat siihen, ja niin soudettiin maihin. Kaikki onnistui salakuljettajan tyydytykseksi. Miss Ossulton, ollen suunniltaan pelosta, turvautui Pickersgillin käsikynkkään, ja mrs. Lascellesin kävellessä vierellä he menivät hotelliin neljän laivamiehen seuraamina. Heti kun heille oli osoitettu muuan huone, kysyi Corbett, joka jo oli maissa, loordi B:tä ja liittyi heidän seuraansa. Naiset vetäytyivät toiseen huoneeseen ja vapauttivat itsensä salakuljetustavaroista, ja kun sitten oli nautittu hiukan voileipää ja viiniä ja odotettu noin tunti, palattiin laivaan. Mrs. Lascelles riemuitsi; ja hän palkitsi uutta liittolaisiaan — salakuljettajaa — mitä suloisimmalla hymyllä. Etujen yhteisyys saa usein aikaan merkittäviä ystävyyssuhteita.

VII LUKU.

Loppu.

Meidän täytyy nyt palata niihin muihin henkilöihin, jotka ovat olleet avustajina tässä pikku näytelmässä. Loordi B:n miehistö sai meloa kauan ja vuorotellen ponnistella maalta päin puhaltavaa tuulta vasten, kunnes puolenyön seu-
duissa päästiin pieneen West Bayn rannalla sijaitsevaan kaupunkiin. Sieltä loordi ajoneuvoilla matkasi Portsmouthiin, pitäen varmana, että hänen huvipurtensa saapuisi sinne samaan aikaan, ellei jo ennemminkin, kun hänellä ei ollut aavistustakaan siitä, että hänen aluksensa oli salakuljettajain hallussa. Portsmouthissa hän viipyi kolme tai neljä päivää, mutta väsyttyään lopulta odottamaan kääntyi hän erään ystävänsä puoleen, jolla oli Cowesissa huvipursi, ja purjehti hänen kerallaan etsimään omaansa.

Jätimme Happy-go-Luckyn purjehtimaan tullikutterin takaa-ajamana. Aluksi oli salakuljettajalla etunaan myötätuuli, mutta vähitellen tuuli kääntyi myötäpäivään, niin että tullikutteri joutui

alle tuulen. Takaa-ajoa jatkui sitten vastatuuleen, ja tullikutteri alkoi nopeaan saavuttaa salakuljettaja-alusta.

Morrison huomasi, että hänellä ei lopulta olisi mitään pakoontähtämisen mahdollisuutta, ja antoi heittää mereen konjakkiankkurit, jotta häntä ei voitaisi tuomita; mutta hän jäi sittenkin vielä ikävään asemaan, hänellä kun oli aluksessa enemmän miehiä kuin laki salli. Hän senvuoksi yhä jatkoi purjehtimista, huolimatta tullikutterin kuulista, jotka lakkaamatta lentelivät ympäri; hän toivoi, että sumu tai yö vielä tekisi paon mahdolliseksi. Mutta hänellä ei ollut niin hyvää onnea, muuan kuula katkaisi maston pään, ja Happy-go-Luckyn onni oli tiessään. Tullikutteri purjehti sen viereen ja otti sen haltuunsa. Morrison vakuutti, että liiat miehet olivat vain matkustavaisia; mutta ensinnäkin oli heillä yllään merimiespuvut ja toisekseen oli Appleboy, heti kun salakuljettaja oli saatu kiinni, mennyt kajuut-taan juomaan katajanmarjaviina-totiaan eikä sallinut häiritä itseään. Herrassalakuljettajat saivat senvuoksi viettää ikävän yön; ja kun kutteri päivän koittaessa tuli Portlandiin, vietiin heidät maihin viranomaisen eteen, ennen kuin Appleboy vielä oli päässyt vuoteeltaan.

Hautaine selitti koko jutun, ja herrat vapautettiin heti. Heitä alettiin kohdella kunnioittaen,

mutta heidän ei sallittu lähteä kaupungista ennen kuin olivat takuusumman lupauksella sitoutuneet tulemaan todistajiksi salakuljettajia vastaan, vahvistamaan että aluksessa oli ollut väkijuomia. He matkustivat sen jälkeen Portsmouthiin merimiesvaatteet yllään; he olivat muuten saaneet aivan kyllikseen huvipurjehduksesta täksi purjehduskaudeksi, ja mr. Ossulton selitti, että hän halusi vain saada matkatavaransa, varoakseen sitte joutumasta toista kertaa tulliristeilijän kuulien kantopiiriin tai pääsemästä nukku- maan toista yötä tullikutterin kannella.

Sillävälän oli Morrison ja hänen miehensä suljettu vankilaan. Kun avain kiersi lukon kiinni, polkaisu vanha mies suutuksissaan lattiaa ja huudahti: «Se kirottu sininen kyyhkynen!»

Palaamme nyt katsomaan, miten huvipurren on käynyt.

Noin tunnin kuluttua Pickersgillin paluusta oli Corbett saanut asiansa selvitettyksi ja seurasi häntä. Ei ollut viisasta viipyä Torquayssa kauempaa, koska siellä ilmitulemisen vaara oli uhkaava; ankkuri senvuoksi nostettiin jo ennen päivällistä ja purjeet levitettiin.

«Mitä aiotte tehdä nyt, mylord?» kysyi mrs. Lascelles.

«Aion lähteä Cowesiin, laskea ankkurin siellä

ja tuntia ennen päivänkoittoa siirtää teidät veneeseeni, samoin kuin kaikki miehenikin. Pidän huolen siitä, että olette täydessä turvassa, luotakaa siihen, vaikkapa sitten itse joutuisinkin vaaraan. Tuntisin itseni tosiaan kovin onnettomaksi, jos minun huimien mielijohteitteni vuoksi mitään ikävyyksiä tapahtuisi mrs. Lascellesille tai miss Ossultonille.»

«Olen kovin levoton isäni tähden», huomautti Cecilia. «Luotan siihen että pidätte lupauksenne.»

«Niin olen aina tehnyt tähän asti, miss Ossulton; vai miten?»

«Tuttavuutemme on niin lyhytaikainen ja kummallinen.»

«Myönnän sen; mutta teille riittää pitkäksi aikaa puhumista siitä. Minä häviän yhtä äkkiä kuin olen tullutkin — kumpikaan teistä ei luultavasti näe minua enää milloinkaan tämän perästä.»

Ilmoitettiin, että päivällinen oli valmis, ja pian istuivat kaikki pöydässä kuten aikaisemminkin; mutta vanhempi neito oli kieltäytynyt näyttäytymästä, eivätkä mrs. Lascelles ja Cecilia, joiden mielestä hänet oli kylliksi säilytetty, koettaneet pakoittaa häntä. Pickersgill heti myönsi syyt riittäviksi, ja siitä hetkestä alkaen miss Ossulton sai olla häiritsemättä naisten kajuutassa tuumiskellen, miten säädytöntä oli ollut, että hän

oli syönyt päivällistä, juonut viiniä, mennyt maihin ja käynyt käsikoukussa salakuljettajan kanssa sekä näyttäytynyt julkisesti hänen arvoaan niin alentavissa olosuhteissa.

Kävi hiljainen tuuli, ja matka edistyi vain vitkalleen, eivätkä he päässeet Portlandin kohdalle ennenkuin seuraavana päivänä; pian saivat he silloin näkyviinsä toisen huvipurren, ja molemmat alukset lähenivät hiljalleen, kunnes ne iltapäivällä olivat vain noin neljän penikulman päässä toisistaan.

Silloin taukosi tuuli kokonaan: vieraasta purresta annettiin merkkejä, mutta niitä ei voinut erottaa, ja viimeistä kertaa istuutui seurue päivällispöytään. Kolme päivää kestänyt seurustelu laivassa, missä oli oltu yhteensullottuina ja ilman muuta puhutteluseuraa, saa aikaan tutunomaisuutta; ja Pickersgill oli niin omintakeinen ja tietorikas mies, että häntä mielellään kuunteli. Hän ei yrittänyt koskaan sivuuttaa ankaran sopivaisuuden ja kohteliaisuuden rajoja, ja hänen toverinsa oli yhtä vaatimaton. Sellaisessa asemassa kuin olivat, ja käsittäen mitä olisi voinut tapahtua, jos he olisivat joutuneet tekemisiin toisenlaisten ihmisten kanssa, tunsivat sekä Cecilia että mrs. Lascelles melkeinpä kiitollisuutta häntä kohtaan; ja vaikka he kovin halu-

sivat päästä oudosta olostaan, olivat he kuitenkin vähitellen alkaneet täysin luottaa häneen, ja tämä oli johtanut heidän puoleltaan jonkunlaiseen tuttavallisuuteen, mitä salakuljettaja ei kuitenkaan koskaan käyttänyt hyväkseen. Corbettin vielä istuessa syömässä tuli muuan miehistä alas ja teki hänelle merkin. Corbett lähti pian sen jälkeen pöydästä ja meni kannelle.

«Toivoisin, mylord, että tulisitte hetkiseksi ylös katsomaan, mikä lippu se tuo on», sanoi Corbett ja nyökkäsi merkitsevästi Pickersgillille.

«Suokaa hetkiseksi anteeksi, arvoisat naiset», sanoi Pickersgill ja nousi kannelle.

«Huvipurren vene on tulossa laivalle», ilmoitti Corbett; «loordi B. istuu perässä saman herrasmiehen kanssa, joka oli hänen mukanaan silloin viimeksikin».

«Ja kuinka suuri miehistö on veneessä? — Antakaahan kun katson — vain neljä miestä. Hyvä, antaa loordin ja hänen ystävänsä tulla: kun he ovat päässeet kannelle, niin pitääkää miehet valmiina kaiken varalta; mutta jos toimitatte sanotuksi venemiehistöille, että he voivat palata alukseen mistä tulivat, ja sillä tavoin saatte selvityksi heistä, niin sitä parempi. Järjestäkää asia Adamsin kanssa ja tulkaa te sitte taas alas. Loordin täytyy nähdä meidät kaikki yhdessä päivällispöydässä».

Pickersgill meni sitten alas, ja Corbett ehti tuskin antaa ohjeensa ja palata paikalleen, kun loordi ja mr. Stewart tulivat veneellään laivan kupeelle ja hyppäsivät kannelle. Heitä vastassa ei ollut muita kuin laivamiehiä, joita he eivät tunteneet. He katselivat ällistyneinä ympärilleen; vihdoin loordi sanoi Adamsille, joka seisoi etumaisena:

«Mitä väkeä te olette?»

«Aluksen miehiä olemme, teidän armonne.»

Loordi B. kuuli naurua kajuutasta. Hän ei tahtonut odottaa, kysyäkseen miehiltä; hän meni peräkannelle mr. Stewartin seuraamana, katsoi alas kajuutan akkunasta ja näki tyttärensä ja mrs. Lascellesin yhdessä Hautainen ja Ossultonin kanssa, kuten hän otaksui.

Pickersgill oli kuullut veneen tulevan kiinni laivan kylkeen ja askelten ääniä kannelta, ja hän puhui sitä äänekkäämmin, jotta loordin ilmaantumisen tulisi hämmästykseksi naisille, heidän siinä mitään aavistamatta istuessaan. Hän kuuli loordin ja mr. Stewartin tulevan kajuutan akkunan luo ja tiesi, että he kuulisivat, mitä tapahtui kajuutassa; ja hän ehdotti naisille, että koska tämä oli viimeinen kerta kun he pöydässä tapaisivat toisensa, he kaikki ottaisivat lasin sampaanjaa ja joisivat «loordi B:n onnellisen kohtaamisen maljan». Tätä maljaa he eivät voineet

kieltäytyä juomasta. Maddox kaatoi samppanjaa laseihin, ja pöytävieraat kumarsivat kaikki toisilleen, kun loordi, joka oli tullut alas rappusia, astui kajuuttaan mr. Stewartin saattamana. Cecilia huomasi isänsä; samppanjalasi putosi hänen kädestään — hän heittäytyi tulijan syliin ja puhkesi kyyneliin.

«Kukapa ei tahtoisikaan olla isä, mrs. Lascelles?» virkkoi Pickersgill, rauhallisesti istuutuen, ensin noustuaan vastaanottaakseen loordi B:n.

«Ja saanenko luvan kysyä, kuka minun on kunnia havaita asettuneena oleskelemaan aluksessani?» sanoi loordi B. kiihtyneellä äänellä ja puhuen tyttärensä pään yli, tytär kun vielä oli hänen sylissään. «Taivaan nimessä, totta tosiaan, Stewart, edessämmehän on salakuljettajakapteeni valepukuisena.»

«Aivan niin, mylord», vastasi Pickersgill. «Te jätitte purtenne oman onnensa nojaan, ottaaksenne minut kiinni; te jätitte nämä naiset alukseen, joka miesten puutteessa oli avuttomassa tilassa; he olisivat voineet olla mennyttä. Minä olen palkinnut pahan hyvällä, tulemalla alukseen miehini ja pitämällä huolta naisista. Ensi yöksi aioin laskea aluksenne ankkuriin Cowesin satamaan ja jättää naiset sinne turvaan.»

«Kautta kaiken . . .» huudahti Stewart.

«Odottakaahan, sir, jos saan luvan pyytää!» keskeytti Pickersgill; «muistakaa, että olette jo kerran ahdistanut henkilöä, joka ei milloinkaan ollut tehnyt teille pahaa. Tehkää minulle se palvelus, että käytätte hillittyä kieltä, sillä minä en aio sietää muuta. Muistakaa, että minä olen osannut käyttää maltillista puheenlaatua ja pidättynyt niistä keinoista, mitä minulla oli vallassani silloin, kun te olitte minun aluksessani. Ottakaa myös huomioon, sir, että pursi on yhä edelleen salakuljettajain hallussa ja että te ette tässä asemassa pääse rankaisematta loukkaamaan minua. Mylord, sallikaa minun huomauttaa, että me miehet olemme liian kiivasluontoisia voidaksemme rauhallisina haastaa tai kuunnella, mitä toisella on sanottavana. Jos niin tahdotte, niin menemme me — teidän ystävänne, minun ystäväni ja minä — kannelle ja jätämme teidät tänne kuulemaan tyttäreltänne ja tältä arvoisalta rouvalta kaiken, mitä on tapahtunut. Sen jälkeen, mylord, olen valmis mielihyvin kuulemaan, mitä tahansa sitte tahdotte minulle sanoa.»

«Kautta kunniani», alotti mr. Stewart.

«Mr. Stewart», keskeytti Cecilia Ossulton, «pyydän teitä olemaan vaiti; ei, enemmänkin, *vaadin* sitä, jotta enää milloinkaan purjehdimme samassa aluksessa».

«Minäkin olisin kiitollinen teille, mylord, jos

saattaisitte miss Ossultonin pyynnön täytetyksi», virkkoi mrs. Lascelles.

Mr. Stewart oli ällistyksissään — mikä ei ollutkaan ihme — kun huomasi naisten olevan salakuljettajain puolella.

«Olen suuresti kiitollinen teille välitykses-tänne, arvoisat naiset», sanoi Pickersgill; «sillä vaikkakin minulla olisi pakoituskeinoja, olisin pahoillani, jos minun täytyisi niitä käyttää. Odotan vastaustanne, mylord.»

Loordi B. oli kovasti ihmeissään. Hän halusi selitystä; hän kumarsi arvokkaasti. Vähän jokainen näytti olevan väärässä asemassa; myös-kin hän, loordi B., oli tavallaan osoittanut kun-nioitusta salakuljettajalle.

Pickersgill ja Stewart menivät kannelle, missä kävelivät edestakaisin, kulkien toistensa ohi sa-naakaan virkkamatta ja muistuttaen kahta koi-
raa, joilla on halu käydä kiinni toisensa turkkiin, mistä niitä isäntien ääni kuitenkin estää. Corbett käveli perässä ja puhui puoliääneen Pickersgillille; Stewart meni alihangan puolelle kat-somaan, oliko vene vielä laivan vieressä. Vene oli kuitenkin aikoja sitten palannut toiselle purrelle.

Miss Ossulton oli kuullut veljensä äänen, mutta ei lähtenyt peräkajuutasta; hän halusi olla suurellinen, eikä hän myöskään ollut varma siitä, että kaikki oli oikealla tolalla, sillä Phoebe oli

ilmoittanut, että hänen veljellään ja mr. Stewartilla ei ollut ketään mukanaan ja että salakuljettajilla vielä oli valta laivalla. Hetken kuluttua Pickersgill ja Corbett menivät etukannen luukusta alas ja palasivat puettuina salakuljettajasuihinsa, ryhtyen taas astelemaan edestakaisin kannella.

Sillävälin oli tullut pimeä; kutteri kulki pitkän rannikkoa, ja Needlesin majakat olivat ali-hangan puolella. Cecilian, mrs. Lascellesin ja loordin keskustelua kesti kauan. Kun kaikki oli perin pohjin selvitetty ja Pickersgillin käytös tullut esitetyksi oikeassa valossa, tunnusti loordi B., että hän salakuljettajien kimppuun käydessään oli antautunut tekoon, josta oikeutettu kosto saattoi olla seurauksena, — että Pickersgill joka suhteessa oli osoittanut suurta suopeutta ja että lopultakin, ellei hän olisi astunut huvipurteen, se olisi voinut joutua haaksirikkoon, siinä kun ei ollut muuta kuin kolme laivamiestä. Loordia huvittivat salakuljetusjuttu, hänen siskonsa pelko ja vielä enemmän herrojen lähettäminen Cherbourgiin, ja hyvänä lohdutuksena oli hänelle tieto siitä, että hän ei ollut ainoa, jolle naurettaisiin. Hän oli siis varsin tyytyväinen siihen, että Pickersgill aikoi kuljettaa purren Cowesin satamaan, ja mielissään kohtelusta, jota naiset olivat saaneet osakseen, samoin kuin aluksen

tavarainkin hyvästä säilymisestä. Kaiken kaikkiaan tunsu hän olevansa kiitollinen Pickersgillille, ja missä on kiitollisuutta, siinä on myöskin hyvää tahtoa.

«Mutta kukahan hän lienee?» sanoi mrs. Lascelles; «hänen nimensä ei ole Pickersgill, sen hän on tunnustanut, ja hän kaikessa luottamuksessa ilmoitti minulle olevansa arvossa pidettyä sukua».

«Kaikessa luottamuksessa, hyvä mrs. Lascelles!» huudahti loordi.

«Niin, niin, me olemme kumpikin hänen uskottujaan. Emmekö olekin, Cecilia?»

«Kautta kunniani, mrs. Lascelles, tämä salakuljettaja näyttää tehneen vaikutuksen, jota moni on yrittänyt turhaan!»

Mrs Lascelles ei vastanut tähän huomautukseen, mutta sanoi: «Nyt, mylord, teidän täytyy tehdä päätöksenne — ja olen varma siitä, että te meidän mieliksemme kohtelette häntä samoin kuin hänkin on kohdellut meitä, osoittaen mitä suurinta arvontoa ja hyväntahtoisuutta.»

«Kuinka voisitte otaksua muuta mahdolliseksi?» vastasi loordi B. «En ainoastaan halua tehdä niin, vaan se on suorastaan etunikin mukaista. Hän voi tänä yönä viedä meidät Ranskan puolelle tai minne tahtoo. Onhan hänellä alus vallassaan!»

«Niin», vastasi Cecilia; «mutta me olemme kyllin itserakkaita uskoaksemme, että me sentään *komennamme*. Kutsummeko hänet alas, isä?»

«Soita Maddoxia. — Maddox, sano mr. Pickersgillille, joka on kannella, että minä haluan puhutella häntä ja olen kiitollinen, jos hän tahtoo tulla tänne kajuuttaan.»

«Kuka, mylord? Mitä! Hän?»

«Niin, *hän*», vastasi Cecilia nauraen.

«Täytyykö minun nytkin puhutella häntä mylordiksi, miss?»

«Miten tahdot, Maddox; mutta muista, että hänellä vielä on alus vallassaan», vastasi Cecilia.

«Sitte teidän luvallanne, mylord, sanon häntä loordiksi; se on kyllä varmintaa.»

Salakuljettaja astui kajuuttaan; naiset hätkähtivät, kun hän näyttäytyi karkeassa puvussaan. Kaulan ollessa paljaana ja sen ympärillä väljä musta huivi, oli hän kauniin merimiehen perikuva.

«Haluaratte puhua kanssani, mylord?»

«Mr. Pickersgill, tunnen että teillä on syytä karsasmielisyyteen minua kohtaan ja että te olette menetellyt malttavaisesti. Kiitän teitä naisille osoittamastanne kohteliaasta käytöksestä, ja vakuutan, että en tunne mielenkarvautta sen johdosta, mitä on tapahtunut.»

«Mylord, olen täysin tyytytetty sillä, mitä nyt

olette sanonut; ja toivon ainoastaan, että te vast'edes ette sekaannu köyhän salakuljettajan asioihin, joka vaarallista ja puutteenalaista elämää viettäen ponnistelee hankkiakseen elatusta itselleen ja ehkä myöskin perheelleen. Olen ilmoittanut näille naisille, että aikomuksenani oli laskea pursi tänä yönä ankkuriin Cowesin satamassa ja että jätän sen heti, kun se on turvassa. Teidän odottamaton tulonne tekee asiaan vain yhden muutoksen; minun täytyy saada ennakolta teidän vakuutuksenne, että teidän seurueenne sallii minun ja miesteni esteittä jättää aluksen, sitte kun olemme täyttäneet mitä olemme luvanneet.»

«Annan sanani vakuudeksi, mr. Pickersgill, ja kiitän teitä lisäksi. Toivoakseni sallitte minun tarjota teille jotakin hyvitystä.»

«Se ei tule kysymykseenkään, mylord.»

«Joka tapauksessa, mr. Pickersgill, jos minä joskus voin tehdä teille palveluksen, niin tarvitsee teidän vain käskeä.»

Pickersgill ei vastannut.

«Aivan varmaan, mr. Pickersgill, —»

«Pickersgill! Miten vihaankaan tätä nimeä!» virkahti salakuljettaja mietteissään. «Pyydän anteeksi, mylord, jos saan pyytää teidän apuanne toveri-parkojeni hyväksi . . .»

«Ei omaksi hyväksenne, mr. Pickersgill?»
sanoi mrs. Lascelles.

«Minä en ryhdy enää salakuljetustoimeen,
arvoisa rouva.»

«Siitä mielihyvistä, mitä tunnen kuullessani
tämän päätöksenne, mr. Pickersgill», sanoi Ce-
cilia, «sallikaa minun puristaa kättänne kiitok-
seksi».

«Ja minun», tokaisi mrs. Lascelles melkein
itkien.

«Ja minun myös», lisäsi loordi B., nousten ylös.
Pickersgill pyyhkäisi kädenselällä silmiään,
kääntyi pois ja lähti kajuutasta.

«Olen niin onnellinen!» sanoi mrs. Lascelles,
hyrähtäen kyyneliin.

«Hän on kunnan mies», huomautti loordi B.
«Tulkaa, menkäämme kaikki kannelle.»

«Sinä et ole vielä nähnyt tatiä, isä.»

«Se on totta; menen hänen luokseen ja tulen
sitte perässä.»

Naiset lähtivät kannelle. Cecilia ryhtyi kes-
kusteluun mr. Stewartin kanssa, kertoen hänelle
mitä oli tapahtunut. Mrs. Lascelles istui perä-
kannella takimaisella parraspuulla, nojaten leu-
kaansa kauniiseen käteensä ja näyttäen haavei-
siinsa vaipuneelta.

«Mrs. Lascelles», sanoi Pickersgill, «ennen

kuin eroamme, sallikaa minun sanoa, että *te se* olette saattanut minut luopumaan ammatistani . . .»

«Miksi juuri minä, mr. Pickersgill?»

«Sanoitte sen olevan teille vastenmielistä.»

Mrs. Lascelles käsitti, miten paljon tämä kohteliaisuus merkitsi.

«Sanoitte juuri, että vihaatte Pickersgill-nimeä: miksi sitten sitä käytätte?»

«Se on ollut salakuljettaja-nimeni, mrs. Lascelles.»

«Ja kun nyt olette jättänyt salakuljetuksen, mitä nimeä saamme teistä nyt käyttää?»

«En voi ottaa todellista nimeäni, ennen kuin olen sekä jättänyt tämän aluksen että pudistanut toverieni kättä ja lausunut heille jäähyväiset; ja silloin olen, mrs. Lascelles, jo kaukana.»

«Mutta olen kovin utelias tietämään oikean nimenne, ja naisen uteliaisuus on tyydytettävä. Teidän täytyy poiketa luokseni joskus sanomaan se minulle. Tässä on osoitteeni.»

Pickersgill otti kortin, syvästi kumartaen; ja kun loordi B. tuli kannelle, riensi mrs. Lascelles häntä vastaan.

Pursi kulki nyt Needlesin ohi, ja salakuljettajat toimivat siinä luotseina. Kun oli selvitty satamaan, kokoontui koko seurue kajuuttaan, missä loordi B. kehoitti Pickersgilliä ja Corbettia juomaan jäähyväismaljan hänen kanssaan.

Mr. Stewart, jolle Cecilia oli kertonut kaiken tapahtuneen, oli hyvin huomaavainen Pickersgilliä kohtaan ja käytti tilaisuutta lausuakseen, että hän oli pahoillaan kiivastuneesta esiintymisestäänsä häntä kohtaan. Kaikki saivat takaisin hyväntuulisuutensa; ja ilo ja riemu vallitsi taas, varsinkin kun miss Ossulton pysyi päätöksessään, että hän ei jätä naisten kajuuttaa ennen kuin voi jättää koko aluksen. Kello kymmeneltä pursi lasi ankkurinsa. Pickersgill lausui jäähyväiset arvoisalle seurueelle ja meni miehineen veneeseensä; ja loordi B:llä oli taas aluksensa hallussaan, vaikka miehistö siitä puuttuikin. Maddoxkin tuli entiselleen; ja kokki heilutti veistään, vannoen tahtovansa nähdä sen salakuljettajan, joka vielä kerran saisi hänet laitamaan kotletteja *à l'ombre chinoise*.

Huvipursi oli viipynyt kolme päivää Cowessissa, kun loordi B. sai Pickersgilliltä kirjeen, missä tämä ilmoitti, että hänen aluksensa miehet oli vangittu ja että heidät tuomittaisiin, kun heillä oli ollut laivalla herroja, joiden oli pakko käydä todistamaan, että aluksesta oli heitetty konjakkiastioita mereen. Loordi B. maksoi todistajien poissaolosakot, ja miehet vapautettiin todistusten puutteessa.

Noin kahta vuotta myöhemmin sai Cecilia

Ossulton, joka istui neulomapöytänsä ääressä puettuna surupukuun tätinsä kuoleman johdosta, hovimestarin tuoman kirjeen. Se oli hänen ystävältään mrs. Lascellesilta, ja siinä ilmoitettiin, että mrs. Lascelles oli mennyt uusiin naimisiin erään mr. Davenantin kanssa ja että hän aikoi käydä lyhyellä vierailulla Cecilian luona, ollessaan nyt matkalla mannermaalle. Mr. ja mrs. Davenant saapuivat seuraavana päivänä; ja kun viimeainittu esitti miehensä, sanoi hän miss Ossultonille:

«Katsohan, Cecilia hyvä, tarkkaan ja sano minulle, oletko milloinkaan ennen nähnyt Davenantia.»

Cecilia loi tutkivan katseen mr. Davenantiin. «Olen, aivan varmaan», huudahti hän lopulta, ojentaen kätensä ja sitten lämpimästi puristaen mr. Davenantin kättä; «ja minua ilahduttaa tavata hänet uudelleen».

Sillä mr. Davenantissa hän tunsi vanhan tuttavansa, Happy-go-Luckyn kapteenin Jack Pickersgillin, salakuljettajan.

SISÄLLYS

	Siv.
Frederick Marryat	3
I luku. Ensimmäinen kutteri	7
II luku. Toinen kutteri.	29
III luku. Kolmas kutteri	43
IV luku. Portland Bill	54
V luku. Valepukuisina	72
VI luku. Huvipursi salakuljettaja-aluksena	93
VII luku. Loppu	106

Suom. last. kirj. 5.
Kariston ... 3

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 101 5990

Kariston Nuorisonkirjoja

on perustettu uudeksi sarjaksi 10—16-vuotiasta nuorisoa varten, tarjotakseen nousevalle polvelle sellaista luettavaa, joka ei ainoastaan ole vanhemman väen arvostelun kannalta heille soveliaista, vaan myös nuorille varmasti **viehättävää ja mielenkiintoista**. Parhaiten ulkomaisten nuorisonkirjailijain tuotanto tutkitaan valikoimisen onnistumiseksi, ja näppärimpiä kotimaisia sommitelmia hankitaan nuorten lukijain tyydytykseksi. Kaikki numerot ilmestyvät sidottuina värikuvallisiin kansiin; hyvälle paperille painettuina ja niin selkeillä kirjakkeilla ladottuina kuin nykyinen huolenpito nuorison näköelimiä säästämisestä edellyttää; myöskin kielellinen asu on tarkoitettu esikuvalliseksi. Ensimmäisinä on sarjaan liitetty:

1. **H. C. Andersen: Kuvatön kuvakirja**, suom. *Larin Kyösti*, hinta sid. 1:50. Kuuluisa tanskalainen satukirjailija on yhäti säilynyt voittamattomana alallaan, ja uudelta puolelta hän esiintyy tässä yhtäjaksoisessa sikermässä runollisia ja herttaisia kuvauksia, joihin aika-ihminenkin suureksi mielihyväkseen tutustuu, mutta nuorille lukijoille ne avaavat ihasteltavaksi koko maailman, esittäen kauniita kohtauksia kaikista maanosista

2. **Hanna Järvi: Partaniekan seikkailut**, kuvitettu, hinta sid. 1:50. Peräti hauska kotimainen nuorisonhumoreski Päijänteen rannoilta, esittäen mitä kaikkea häiriötä outo otus tuotti meikäläisessä maalaiskylässä. Kirjailijattaren on onnistunut luoda varsin kotoinen sävy kaikkeen kertomaansa, ja vilkas jutelma varmaankin saa paljon ystäviä. Monet kuvat lisäävät kirjan viehätystä.

3. **F. Marryat: Kolme kutteria**, merikertomus, suom. *Väinö Jokinen*, hinta sid. 1:50. Kaikissa maissa tunnettu englantilainen romaani kirjailija julkaisi osan tuotantoansa nimenomaan nuorisolle, ja „Kolme kutteria“ onkin juuri niitä kirjoja, joihin kaikki nuoret ovat jo monien sukupolvien aikana parhaiten mieltyneet. Jännittävään juoneen liittyy hyvä opetus, ja paljon kohottaa novellin arvoa myös sukkela leikillisuus.

Kirjoja myyvät kaikki kirjakaupat ja kustantaja.

Arvi A. Karisto

Kustannusliike, Hämeenlinna.